

หนึ่ง

ภรรยาความจำเสื่อม

ภูเขาสูงนั้นเป็นเนินสูงต่ำสลับกัน การเดินขึ้นยากลำบาก ยิ่งเป็นช่วง หลังจากฝนหยุดตกถนนก็ยิ่งลื่น แต่เนื่องจากไม่มีทางเลือกมากนัก อาหารที่ตุนไว้ก็กำลังจะหมด สตรีหน้าตางดงามทว่าอยู่ในชุดเก่าชอมช่อซึ่งผ่านการประชันมาแล้วหลายจุด แต่ก็ได้รับการทำความสะอาดอย่างดี จำต้องพาบุตรชายวัยสามขวบซึ่งหลังขึ้นเขาเพื่อไปเก็บผัก ถ้าโชคดีอาจได้ไข่ในรังนก และดูว่ามีสัตว์ในกับดักที่วางเอาไว้ตั้งแต่เมื่อสองสามวันก่อนหรือไม่

รองเท้าสานจากฟางที่สามีเป็นผู้ทำให้ช่วยย่นให้การเดินทางบนพื้นดินเฉอะแฉะไม่ลื่นจนเกินไป เมื่อถึงจุดหนึ่งนางก็หยิบผ้าจากตะกร้าด้านหลังออกมาผูกโยงระหว่างต้นไม้กลายเป็นเปลผ้า จากนั้นก็วางร่างของบุตรชายลงในเปลผ้า ลูบหัวลูบแก้มด้วยความรักใคร่ พลงเอ่ยเสียงหวานอ่อนโยน

“อาฮวนรอแม่อยู่ที่นี่นะ อย่าดี้ออย่าชน เตียวแม่จะไปหาเนื้อหาไข่มานำให้เจ้ากิน” นางกระซิบบอกบุตรชาย

เด็กน้อยรูปร่างผอมทว่ามีแก้มนิตๆ ดวงตากลมดูน่ารักพยักหน้า

อย่างเชื่อง “อาสวนไม่คือ อาสวนจะนอนรอท่านแม่ตรงนี้” เขาตบลงที่ว่างข้างกาย

การที่นางพบุตรชายมาด้วยเป็นเรื่องที่กระทำจนชิน ในครอบครัวมีกันสามคนพ่อแม่ลูก เมื่อสามีออกไปทำนาแต่เช้า ภรรยาอยู่บ้านดูแลบุตรชาย บางครั้งก็ดูแลแปลงผัก บางครั้งก็ขึ้นเขา แต่ผักที่ปลูกเอาไว้ยังไม่โตพอ นางจึงต้องขึ้นเขาหาอย่างอื่นมาทดแทน

นางอยู่ที่นั่นมาห้าปี รู้จักภูเขาภูนี้เป็นอย่างดี ทว่าถึงอย่างนั้นก็ยังไม่กล้าไปไกลเพราะห่วงบุตรชาย นางก็มึนๆ เงยๆ หาเห็ดที่ขึ้นในหน้าฝน หากว่าวันนี้หาได้มากก็จะนำไปขายในหมู่บ้านด้วย เมื่อเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นนกหวางว่าจะมีไข่นกอยู่ในนั้น

โชคดีที่เมื่อคืนเป็นฝนแรกของฤดู เห็ดที่ผุดขึ้นมาล้วนเป็นดอกตูมอีกทั้งยังไม่มีความบ้านคนใดขึ้นเข้ามา นางจึงเพลิดเพลินกับการเก็บเห็ด พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็ได้เห็ดครึ่งตะกร้าแล้ว จากนั้นนางก็มองหาผักที่ทำเอาไว้ก่อนหน้านั้น ในนั้นมีหนูปาตัวใหญ่อยู่สองตัว อาจไม่มาก แต่วันนี้ครอบครัวก็มีเนื้อกิน หลังจากที่ปลดกับผักแล้วก็ประกอบกลับเข้าที่เดิม หวังว่าครึ่งหน้าจะได้สัตว์อีก

นางมองของที่กองเต็มตะกร้าสะพายหลังด้วยความดีใจ ทว่านางไม่เห็นวาทที่เท้ามีงูตัวหนึ่งเลื้อยผ่านมา จึงเหยียบลงไปบนหลังของมัน เจ้างูตกใจแว้งกัดเข้าเต็มแรง คนถูกกัดสะดุ้งก้มลงมองงูแล้วกรี๊ดร้องพร้อมกับก้าวถอย ด้านหลังกลับเป็นทางลาดชันและลื่น นางจึงหยายหลังล้มลงไปทั้งอย่างนั้น

ร่างเผลอลื่นไปตามทางลาดชัน สองมือก็พยายามคว้าก้อนหินหรือกิ่งไม้เพื่อช่วยพยุงตัว แต่เพราะการเผลอลงมาอย่างรวดเร็วทำให้ไม่สามารถคว้าอะไรได้ ร่างบางก็ลงไปตามทาง ก่อนหยุดลงเมื่อร่างไปติดกับต้นไม้ใหญ่ ชั่วแวบหนึ่งนางรู้สึกเจ็บศีรษะ พยายามจะเอื้อมมือไปจับศีรษะ แต่ความเจ็บปวดนั้นรุนแรง เกิดเป็นแสงสว่างวูบหนึ่งแล้วหมดสติไปในทันที

อีกด้านหนึ่งของหมู่บ้าน

บุรุษผู้หนึ่งกลับจากนา หมวกฟางปีกกว้างถูกถอดออกวางบนโต๊ะไม้เก่าเพียงตัวเดียวที่มี เสื้อผ้าของเขาและไปด้วยโคลน มองเห็นร่องรอยของการประชุมหลายที่ ถึงอย่างนั้นใบหน้าก็เต็มไปด้วยเหงื่อก็ยิ่งดูดี ผิวเข้มคล้ำมแดดเล็กน้อย รูปร่างสูงและมีกล้ามเนื้อเพราะทำงานหนักกลางแดดตลอดทั้งวัน

เขากลับมากินมื้อกลางวันที่บ้าน ก่อนจะกลับไปทำงานในช่วงบ่ายต่อ แต่วันนี้กลับไม่มีร่างของภรรยาอยู่เหมือนเคย บางทีนางอาจขึ้นเขาเพื่อเก็บผักเก็บเห็ดและดูกับดักสัตว์ แม้แต่บุตรชายก็พาไปด้วย พระอาทิตย์ตรงศีรษะแล้วยังไม่กลับมามีค่ำมาก แทนที่จะนั่งรออยู่ที่บ้าน เขาคิดว่าออกไปตามหานางจะดีกว่า

เขาหยิบหมวกปีกกว้างขึ้นสวมอีกครั้งก่อนจะเดินไปยังภูเขาที่อยู่ไม่ไกลนัก ดินที่ขึ้นเริ่มแห้งเพราะไอแดดจัด แต่เขาคิดว่าอีกครู่ฝนน่าจะตกลงมาอีก หากฝนตกจริงงานที่นาในช่วงบ่ายคงต้องยกเลิก ความคิดของเขาล่องลอยไปไกลถึงที่ว่าจะวางเบ็ดตกปลาทิ้งไว้ที่แม่น้ำในช่วงเย็นนี้ คำๆ อาจได้ปลาตัวใหญ่ ทว่าพอเดินมาได้สักพักก็ชะงักเพราะเสียงร้องไห้จ้าของเด็กน้อยที่คู้หนู

ขยาวยๆ เปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่งอย่างรวดเร็ว เพราะนั่นคือเสียงร้องของบุตรชายเพียงคนเดียว แต่สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือภรรยาเขาไม่เคยปล่อยให้บุตรชายร้องไห้จนเสียงแหบแห้งเช่นนี้ นางควรจะปลอบบุตรชายแล้วหากว่าไม่เกิดอะไรขึ้น เขาก็เริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี ไม่นานก็มองเห็นเปลผ้าที่ภรรยาผูกไว้ เจ้าตัวน้อยเกาะขอบเปลแน่น คงอยากลงจากเปลแต่ไม่กล้าขัดคำสั่งของมารดา

“อาฮวน” เสียงเรียกของบิดาทำให้ดวงตากลมโตที่เต็มไปด้วยน้ำตาเงยขึ้นมอง สองแขนพยายามคว้าบิดาเอาไว้ด้วยความรู้สึกหวาดกลัว

เขาอุ้มร่างเล็กขึ้นมากอดปลอบ พร้อมกับกวาดตามองไปรอบๆ กลับ

ไม่พบร่องรอยของภรรยา เด็กน้อยในอ้อมกอดก็ละอื้นไห้ไม่หยุด

“อาฮวน พ่ออยู่นี่แล้ว ไม่ต้องร้อง ไม่เป็นอะไรแล้ว แม่ของเจ้าเล่า
อยู่ที่ใด”

ริมฝีปากเล็กเบะออก แต่ก็พยายามจะพูดให้เป็นคำ “ท่านแม่บอก
ว่าจะกลับมา แต่ท่านแม่ก็หายไปเลย อาฮวน... เรียกแล้ว อาฮวนเรียกแล้ว
ท่านแม่ไม่กลับมา”

“แม่เจ้าไปทางไหน เจ้าชี้ทางให้พ่อ” เขาถามด้วยท่าที่สงบนิ่ง ทว่า
ภายในใจกลับกระวนกระวาย หัวใจร้อนรุ่ม ภรรยาของเขาจับบุตรชายมาก
นางต้องการมองเห็นบุตรชายตลอดเวลา แม่ห่างกันไปก็เพียงชั่วครู่เท่านั้น

“อาฮวนได้ยินเสียงท่านแม่ร้อง” เด็กน้อยค่อยๆ ลำดับความคิด
ความจำของตนเองทีละนิด

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเขาก็ยิ่งเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น เดินไปตามรอยที่ภรรยา
ทิ้งเอาไว้ ก่อนจะหยุดเหนือเนินชันลูกหนึ่ง มีรอยไกลอย่างชัดเจน เห็นที่
ภรรยาเก็บกระจ่ายอยู่เต็มพื้น หัวใจของเขาบีบรัด รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ทว่า
ไม่อยากให้บุตรชายหวาดกลัว เขาจึงวางเจ้าตัวน้อยไว้บนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง
เมื่อแน่ใจว่านั่งอย่างมั่นคงแล้วก็เอ๋ย

“รอพ่ออยู่ตรงนี้ ห้ามขยับไปไหน เข้าใจหรือไม่”

เด็กน้อยหวาดกลัวไม่กล้าขยับตัว ได้แต่พยักหน้าทั้งน้ำตา มองบิดา
ค่อยๆ ไล่ลงไปข้างล่าง ไม่นานเขาก็มองเห็นร่างที่นอนนิ่งของภรรยา เขา
แทบจะกระโดดลงไปหานาง หวาดกลัวที่จะสัมผัส ทว่ายังได้ยินเสียง
ลมหายใจแผ่วเบา มือหนาจับคว่ำร่างนั้นเอาไว้ ศีรษะนางกระแทกกับหิน
เกิดเป็นแอ่งเลือดจนน่ากลัว ร่างกายเต็มไปด้วยรอยชูดขีดมากมาย แต่
เหนือสิ่งอื่นใดคือนางยังมีลมหายใจอยู่ ใบหน้างดงามซีดขาว

“เสียวส่วย เสียวส่วยได้ยินข้าหรือไม่” ไม่ว่าจะเรียกอย่างไร อีกฝ่าย
ก็หลับตานิ่ง

เขากัดฟันแน่นแล้วจับร่างของภรรยาขึ้นที่หลัง ปลดผ้ารัดเอวของเขา

ออกมาผูกธำมรงค์ไว้กับตัวเองก่อนจะปีนขึ้นไปด้านบนอย่างยากลำบาก เด็กน้อยเห็นบิดาขึ้นมาพร้อมกับมารดาที่ดีใจ แต่แล้วกลับเห็นว่าใบหน้าครึ่งหนึ่งของมารดาหายไปด้วยเลือด เด็กน้อยร้องให้ออกมาด้วยความกลัว

“ท่านแม่ ท่านแม่ ท่านแม่” เด็กน้อยร้องเรียกมารดาที่มักยิ้มให้เขาเสมอ

ผู้เป็นบิดามองอย่างปวดใจ เขารู้มบุตรชายด้วยมือข้างเดียว แล้วรีบวิ่งลงจากภูเขาผ่านหมู่บ้าน ไม่สนใจไอนแดดร้อน จุดหมายปลายทางคือบ้านหมอสมนไพรเพียงคนเดียวในหมู่บ้าน เวลานั้นชายชรากำลังกินอาหาร เขาลุกขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเรียกจากด้านนอก ก่อนจะเปิดประตูให้อีกฝ่ายเข้ามา แล้วค่อยๆ วางภรรยาลงบนเตียง

หมู่บ้านแห่งนี้อยู่ห่างไกล มีเพียงหมอสมนไพรเท่านั้นเท่านั้นที่ทุกคนในหมู่บ้านพึ่งพาอาศัย เขากับชายชราพอคุ้นเคยกันอยู่บ้าง เพราะตอนที่พบภรรยาครั้งแรกก็ได้ทำหมอมือผู้ช่วยรักษา

“นางสิ้นตักเนินเขา ทำหมอมือช่วยภรรยาของข้าด้วย”

ชายชราพยักหน้าแล้วโบกมือไล่ให้เขาออกไปรอด้านนอก เขาจึงอุ้มบุตรชายออกไป ส่วนด้านในภรรยาของท่านหมอมือจะเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแทน

“ท่านพ่อ”

เสียงแหบที่ผ่านการร้องไห้ของบุตรชายทำให้อีกฝ่ายได้สติ เขาทั้งกอดทั้งจูบบุตรชาย “อย่ากลัวเลยอาฮวน แม่ของลูกเข้มแข็งมาก นางต้องไม่เป็นอะไร” “ไม่รู้ว่าคุณพูดนี้เพื่อปลอบโยนบุตรชายหรือเพื่อปลอบใจตนเองกันแน่”

ในห้วงฝัน เหตุการณ์หนึ่งย้อนเข้ามาในความทรงจำ

“องค์หญิงเปลี่ยนชุดกับหม่อมฉันนะเพคะ”

นางก้านลอบอก นางไม่ยอมทำตามเลย แต่ด้วยสถานการณ์คับขัน หาก

ไม่ทำก็อาจไม่รอดกันทั้งคู่

ในโพรงไม้มีสองร่างเบียดเสียดกันอยู่ นางกำนัลคนสนิทสวมเครื่องแต่งกายของนางแล้วยิ้ม กล่าวลาก่อนจะออกจากโพรงไม้ หวังว่าจะล่อคนร้ายให้วิ่งไปอีกทาง นางที่สวมชุดของนางกำนัลรวบรวมสติแล้ววิ่งย้อนกลับไปอีกด้านหนึ่ง หวังว่าพวกองครักษ์จะตามมาพบโดยเร็ว

แต่นางไม้โชคดีถึงเพียงนั้น คนร้ายคนหนึ่งพบนาง การวิ่งหนีความตายที่ไล่ตามหลังจึงเกิดขึ้น ทว่ายิ่งวิ่งก็ดูเหมือนว่าระยะทางจะไกลออกไปเรื่อยๆ มีเพียงฝ่ายนั้นที่เข้าใกล้นางทีละนิด นางหวาดกลัวมากแต่ยังกัดฟันฝืนทน จนสุดท้ายการหลบตาที่กำลังจะพาดพื้นลงมาทำให้ร่างนางไถลร่วงจากหน้าผาสูง

นั่นคือความทรงจำสุดท้ายก่อนที่นางจะล้มตาดิ้นขึ้นอีกครั้งในฐานะของเสี่ยวส่วย

ปีนั้นหลังจากที่ตกหน้าผา โชคดีข้างล่างเป็นแม่น้ำ ร่างจึงไหลไปตามกระแสน้ำ จนกระทั่งชาวนาคนหนึ่งบังเอิญมาพบเข้า เขาพานางไปรักษา ดูแลอย่างดี โชคร้ายที่ความทรงจำก่อนหน้านี้นี้หายไป เมื่อไม่รู้ที่มาที่ไปไม่รู้กระทั่งชื่อของตนเอง ชาวนาคนนั้นจึงเรียกนางว่า...

เสี่ยวส่วย

ส่วยที่แปลว่าน้ำ ตามสถานที่ที่เขาพบนางครั้งแรก ชาวนาใจดีคนนั้นมีชื่อว่าเถาป้อ เขาเป็นบุรุษรูปงามมีน้ำใจ นอกจากช่วยรักษาอาการบาดเจ็บของนางจนหายดีแล้ว เมื่อรู้ว่านางไม่มีที่ไปก็เมตตาให้อยู่ที่บ้าน ช่วยเขาทำงานบ้านเพื่อแลกอาหารและที่อยู่อาศัย นางเหมือนคนไม่รู้เรื่องอะไรเลย ไม่ว่าจะเป็นการหุงข้าว จุดไฟ ทำความสะอาดบ้าน ปลูกผัก หรือซักผ้า ล้วนเป็นสิ่งที่เถาป้อต้องใช้ความอดทนค่อยๆ สอน ค่อยๆ ให้เรียนรู้

ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองจึงพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ผ่านไปครึ่งปี เมื่อความทรงจำของนางไม่กลับมา เถาป้อจึงตัดสินใจจะรับผิดชอบชีวิตที่เหลือของนาง เขาได้แต่งงานเป็นภรรยา ครึ่งปีต่อมานางก็ตั้งครรภ์ ลิบเดือน

คลอดบุตรชายคนหนึ่ง ครอบครัวนี้แม่เป็นชาวนายากจนแต่ก็มีความสุขดี
มากชีวิตของครอบครัวนี้ดำเนินมาจนถึงตอนที่นางพลัดตกจาก
เนินเขา ตกสุดท้ายวูบดับไปแล้วคนที่นอนหลับจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นด้วย
อาการปวดหัวอย่างรุนแรง เสียงเล็กๆ ที่คุ้นเคยเอ่ยเรียก

“ท่านแม่ ท่านแม่ตื่นแล้ว”

ใบหน้ากลมย่นเข้ามาใกล้ ในภาพอันเลื่อนรางนางยังจำได้ว่านี่คือ
บุตรชายของนาง นี่คือการไปฮวน ความชื่นชมยินดีของสองสามีภรรยา
ชาวนายากจน มือแบบบางแทบไร้เรียวแรงยกขึ้นสัมผัสใบหน้านั้น เจ้า
ตัวน้อยเอียงศีรษะประคองมือมารดาเอาไว้อย่างรักใคร่

เสียงของเด็กน้อยทำให้คนที่อยู่ด้านนอกรีบเดินเข้ามา มองดูใบหน้า
คล้ำมเข้มที่เต็มไปด้วยความกังวล อีกฝ่ายผ่อนลมหายใจ ก้มลงมาจูบที่
แก้มนาง มือหนาสากหว่าอบอุ่นลากผ่านแก้มไปที่ลำคอ คงทำเพื่อดูว่าความ
ร้อนในร่างกายบรรเทาลงบ้างหรือไม่

“เจ้าตื่นแล้ว” เธอป้อยิ้มให้นาง ยิ้มอย่างยินดีจากใจจริง สัมผัสศีรษะ
ที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อ น้ำเสียงของเขาอาจไม่อ่อนโยน แต่คนที่อยู่ด้วยกันมา
ห้าปีย่อมรู้ในความแห้งแล้งคือความห่วงใย “เจ้าเพิ่งหายใจ ดีมีน้ำข้าวต้ม
เสี้ยก่อนจะได้มีแรง”

เธอป้อหายออกไปครู่เดียวก็กลับเข้ามาพร้อมกับชามใบเล็กในมือ
มันคือน้ำข้าวต้มที่ค่อนข้างใส แต่นี้ก็ดีมากสำหรับคนที่เพิ่งฟื้นไข้ ไม่ว่า
นางนอนหลับไปนานแค่ไหน แต่พอได้ดื่มน้ำข้าวต้มคำแรกถึงได้รู้ว่าตัวเอง
หิวมาก เมื่อดื่มจนหมดชามแล้วร่างกายที่ไร้เรียวแรงก็ได้รับพลังกำลัง
กลับคืนมาเล็กน้อย

เสียงที่แหบแห้งเอ่ยถาม “ข้าหลับไปนานเพียงใด”

“สามวัน” เจ้าตัวน้อยที่นั่งจ้องมารดาไม่ยอมไปไหนเอ่ยขึ้น ชูนิ้วเล็ก
ป้อมขึ้นมา “อาฮวนนับแล้วได้สามวัน”

เสียงส่ายยิ้ม วางมือลงบนศีรษะเล็ก “อาฮวนเก่งมาก เจ้านับเลขเก่ง

ขึ้นทุกวันแล้ว”

เถาไปชวนกอดมารดา ในที่สุดก็สามารถหัวเราะได้อย่างสบายใจ เสียวส่วยกอดตอบบุตรชาย ไม่ว่าความทรงจำของนางจะย้อนกลับมาอย่างไร นี่ก็คือแก้วตาดวงใจของนาง

เถาป้อมองภาพสองแม่ลูกกอดกันแล้วค่อยๆ ยิ้มออกมา เข่าห่มผ้า ให้ภรรยา จวบแก่มนางอีกครั้งก่อนจะออกไปทำงาน หลายวันมานี้ภรรยา ใช้ขึ้นทุกวัน เขาเป็นห่วงกลัวว่าจะเสียนางไป ก่อนหน้านี้สูญเสียบิดามารดา ไปแล้ว มีเสียวส่วยกับเถาไปชวนเป็นครอบครัวที่เหลืออยู่ เขาไม่อาจสูญเสียใครได้อีก โชคดีไปพบได้ทันเวลา และงูที่กัดนางก็ไม่ใช่งูพิษ มันแค่ตกใจ เท่านั้น

คืนนั้นเถาไปชวนหลับแล้ว บิดาทำเตียงเล็กๆ ส่วนตัวให้ เจ้าเด็ก คนนี้ติดมารดา ไม่ยอมนอนที่เตียงของตัวเอง ต้องรอให้หลับเสียก่อน ถึงจะอุ้มไปนอน สองสามีภรรยาจึงได้นอนด้วยกัน เถาป้อแหกตัวเข้าไป ในผ้าห่มผืนบางแล้วโอบเอาภรรยาไว้

“หลายวันมานี้ข้าเป็นห่วงเจ้ามากรู้หรือไม่”

คนที่ถูกโอบกอดจากด้านหลังตอบกลับ “ข้ารู้ ท่านเป็นห่วงข้ามาก ที่สุด”

“ต่อไปเจ้าต้องระวังตัวเองให้ดี พอเจ้าไม่สบายข้าก็กินไม่ได้นอนไม่หลับ อาชวนเองก็เป็นห่วงท่านแม่ของเขามาก ตื่นมานั่งเฝ้าเจ้าทุกวัน นับนิ้วรอว่าเจ้าจะตื่นขึ้นมาตอนไหน” สามือธิบายพฤติกรรมของบุตรชายให้นางฟัง

เสียวส่วยยิ้มในความมืด นางพอนึกภาพออกว่าบุตรชายจะอย่างไร พลังเลือนสายตามองบ้านหลังเก่า เตียงนอนที่แข็งทื่อ ผ้าห่มผืนบาง ที่พอถึงหน้าหนาวสามคนพ่อแม่ลูกต้องมานอนกอดกันกลมเพื่อมอบความอบอุ่นให้แก่กันและกัน สถานการณ์ในครอบครัวนี้ไม่แยءแต่ก็ไม่ดีเช่นกัน

นี่ถึงชีวิตที่สะดวกสบายรายล้อมไปด้วยนางกำนัลมากมาย ไม่ว่าจะปรารถนาสิ่งใด เพียงเอ่ยปากก็จะมีคนหามาให้เสมอ อาหารแต่ละมื้อแม้กินแค่อะไรก็อร่อย แต่ที่นี่มักได้กินแค่ปลา ผัก หรือวันไหนมีเงินก็จะได้กินน้ำแกงเนื้อบ้าง นางไม่เคยจินตนาการเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะตกอยู่ในสภาพนี้

“เจ้าคิดอะไรอยู่” ผู้เป็นสามีกระซิบถามที่ข้างหู เมื่อเห็นว่าภรรยาไม่ได้สนใจฟังเรื่องที่เขาพูดเท่าใด

เพราะนางยังบาดเจ็บเกือบจะป้อจึงทำได้แค่กอดนางเอาไว้เท่านั้น เขาใช้มือลูบแขนของนาง รอยแดงบางส่วนเริ่มจางลงแล้ว แต่ก็ยังมีรอยหลงเหลืออยู่บ้างและต้องใช้เวลามากสักพัก ช่วงนี้เขาต้องทะนุถนอมนาง การสัมผัสจากสามีทำให้เสียวส่ายหัวเราะเบาๆ

“เป็นการทรมานท่านสินะ”

“เจ้าก็รู้ดี” เกาป้อกระซิบ “ก่อนหน้านี้อ้าเคยพูดกับท่านลุงเฟิงที่อยู่ข้างบ้านแล้ว รอหมดหน้าฝนข้าจะขึ้นเขาตัดไม้มาต่อห้องให้อาฮวน ต่อไปเขาจะได้ไม่รบกวนพวกเราสองคนอีก”

เกาป้อบอกเป้าหมายของตนแก่ภรรยา เขายังมีแผนการอีกสองสามอย่าง เช่นการเก็บเงินซื้อโกมาเลียงเอาไว้ ต่อไปภรรยาไม่ต้องขึ้นเขาเสี่ยงอันตรายอีก แต่คงต้องรอจนกว่าจะเกี่ยวข้าวรอบนี้ได้เสียก่อน แผนการในชีวิตของเขาล้วนมีแต่เรื่องของลูกและภรรยา ในหัวใจคนฟังรู้สึกอบอุ่น ในขณะที่เดียวกันนางก็อดคิดถึงบิดามารดาของตัวเองไม่ได้ ยังมีพี่ชายอีกคนห้าปีแล้วไม่รู้ว่พวกเขาจะเป็นอย่างไรบ้าง

“เกาป้อ”

“ว่าอย่างไร”

“ถ้า... ถ้าเกิดข้าจำอดีตได้ ข้าสามารถกลับไปเยี่ยมท่านพ่อท่านแม่ได้หรือไม่”

คำถามนี้ของภรรยาทำให้เกาป้อนิ่งไปครู่หนึ่ง “เจ้าจำได้แล้วอย่างนั้น

หรือ”

ฟังจากน้ำเสียงของเขา นางก็ไม่กล้าบอกต่อ “ไม่หรอก ข้าแค่คิด...
นอนเถอะ”

นางไม่ได้พูดอะไรอีก สามเณรก็เงียบไปเช่นกัน ทั้งสองต่างคิดเกี่ยวกับคำถามเมื่อครู่นี้ นางไม่รู้จะบอกเถาป้ออย่างไรว่าคนความจำเสื่อมที่เขาช่วยเอาไว้ คนที่กลายเป็นภรรยาและมารดาของบุตรชายเขาที่แท้มีชื่อว่า เจียนเว่ยเว่ย องค์หญิงแห่งแคว้นเจียน!

สอง ความทรงจำของภรรยา

หลังจากฟื้นไข้มาได้สองสามวันอาการของเสี่ยวสูยก็ดีขึ้นมาก แม่ขาดแผลที่ศีรษะจะยังไม่หายดี แต่นางก็สามารถลุกมาทำความสะอาดบ้านและทำอาหารให้สามีกับบุตรชายได้แล้ว เธอบอกกล่าวเพราะถนนข้างนอกยังลื่นอยู่ เขากลัวว่าถ้านางหกล้มไปอีกแล้วอาการจะแย่กว่าเดิม นางจึงได้รับคำสั่งให้อยู่แต่ในบ้าน ทำงานบ้านบางอย่างเท่านั้น ส่วนการซักผ้าหรือผ่าฟืนเขาจะกลับมาจัดการด้วยตัวเอง

เธอบอกกับเขาไปสว่นว่าให้ดูแลมารดาให้ดี ต่อไปถ้ามารดาดีร้อนให้ฟ้องบิดาได้ทันที เจ้าเด็กน้อยเธอไปสว่นเพื่อฟังบิดา เขาเองก็ไม่อยากให้มารดาเป็นอะไรไปเช่นกัน ทุกวันต้องจับตาดู ไม่ออกไปวิ่งเล่นข้างนอกกับเด็กคนอื่น เสี่ยวสูยได้แต่ยอมจำนนต่อความน่ารักของบุตรชาย

วันหนึ่งนางทำงานในบ้านเสร็จหมดแล้ว เวลาที่เหลือจึงจับบุตรชายมาสอนเขียนอักษรที่พื้น ก่อนหน้าที่ความทรงจำจะกลับมานางรู้ว่าทั้งตัวเองและสามีรู้หนังสือ เธอบอแม่เป็นชานายากจน แต่ได้ยินมาว่าเมื่อก่อนบิดามารดาของเขาเก็บเงินส่งเขาไปเรียนที่สำนักศึกษาไม่ไกลนัก เรียนแล้วยัง

สอบได้ดี อาจารย์ที่นั่นจึงส่งเขาไปสอบจอบหวนในเมืองหลวง นำเสียตายน
เถาป๋อไปไม่ถึงฝั่งฝัน ไม่ได้รับตำแหน่งใดๆ กลับมา เดิมทีเรื่องนี้เป็นสิ่งที่
เกิดขึ้นตามปกติ คนส่วนมากสอบซ้ำหลายปีกว่าจะได้ตำแหน่งขุนนางชั้นต่ำ

แต่เถาป๋อต่างออกไป การไปสอบครั้งนั้นบิดามารดาทุ่มทุกอย่าง
ส่งบุตรชายไปเมืองหลวง โชคร้ายปีนั้นบิดาของเขาป่วยหนัก ทั้งบ้านไม่มี
เงินเหลืออีกแล้ว สุดท้ายบิดาจากไปก่อนเถาป๋อจะเดินทางกลับบ้านเกิด
มารดาทนอยู่ได้อีกครั้งปีก็สิ้นใจตามบิดาไป เถาป๋อโทษว่าเป็นความผิดของ
ตัวเองจึงไม่ยอมไปสอบจอบหวนอีก รับที่ดินผืนเล็กเป็นมรดก ยึดอาชีพ
ชาวนามาตั้งแต่ตอนนั้น

แม้จะเป็นเพียงชาวนา แต่เถาป๋อก็มีชื่อเสียงในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้
ด้วยรูปร่างหน้าตาค่อนข้างดี อีกทั้งยังฉลาดเฉลียว ในพื้นที่ห่างไกลมีคน
ไม่มากนักที่อ่านออกเขียนได้ เถาป๋อไม่เพียงอ่านหรือเขียน แต่เขายังเก่ง
ถึงขนาดเคยเป็นผู้เข้าสอบจอบหวนมาแล้ว วิชาความรู้มีติดตัว หลายครั้ง
จะมีเพื่อนบ้านแวะเวียนมาให้เขาช่วยเหลืออ่านหนังสือ เขียนจดหมายบ้าง
คำตอบแทนไม่ใช่เงินทอง แต่เป็นผลผลิตในครอบครัว เช่น ไข่ไก่ เนื้อปลา
ตากแห้ง ผัก และผลไม้

เมื่อห้าปีก่อนเขาได้ช่วยเหลือนางไว้ แม้จะจำชื่อหรือเรื่องราวของ
ตนเองไม่ได้ แต่นางก็จำการอ่านเขียนได้ดี ทุกคนในหมู่บ้านจึงมองว่า
สวรรค์ส่งเนื้อคู่ที่เหมาะสมกับเถาป๋อมาให้ บางทีนางอาจเป็นบุตรสาวของ
พ่อค้าที่ถูกลโจรปล้นแล้วหนีตายมาก็ได้

ผลพลอยได้จากที่มีทั้งบิดามารดาเป็นรัฐูหนึ่งสื่อทำให้เถาป๋อไปฮวน
เรียนรู้การอ่านเขียนมาตั้งแต่เริ่มพูดได้ เด็กน้อยรู้ตัวอักษรหลายตัว และ
การนับเลข ดังนั้นช่วงเวลาที่ไม่สามารถออกไปข้างนอกได้ หรือไม่สามารถ
ทำอย่างอื่นได้ นางจึงถือโอกาสนี้สอนบุตรชายให้รู้ตัวอักษร การนับเลข
เพิ่มเติม เถาป๋อไปฮวนอาจไม่ใช่อัจฉริยะ แต่เขาก็เรียนรู้อได้ดี ทำให้คนสอน
ไม่รู้สึกเหนื่อยใจ

ที่บ้านไม่มีกระดาษ จึงสอนให้เขียนบนพื้นดินแทน นางไม่เคยคิดว่าครั้งหนึ่งในชีวิตต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ ในวังหลวงของแคว้นเฉียน ที่ตำหนักของนางนั้น ไม่ว่าประสงค์สิ่งใดนางกำนัลและขันทีก็จะหามาให้ กระดาษแผ่นหนึ่งนับเป็นอะไรได้ ด้วยความโปรดปรานของพระบิดา นางมีแม่กระทั่งห้องหนังสือส่วนตัวด้วยซ้ำ ตำรามากมายถูกรวบรวมไว้ที่นั่น ไม่รู้ว่าห้าปีผ่านมานี้มีคนเข้าไปดูแลจัดการบ้างหรือไม่ หากว่าทุกสิ่งยังอยู่ดีเหมือนเดิม เถาไปฮวนคงมีตำรามากมายให้ได้อ่านเพื่อเรียนรู้

“ท่านแม่” เด็กชายร้องเรียกมารดาที่เหม่อลอยให้ก้มลงมอง “ข้าเขียนเสร็จแล้ว”

เสี่ยวส่วยก้มมองสิ่งที่บุตรชายเขียนบนพื้นดิน ตัวอักษรโย้ย่ ทว่าพอจับเค้าได้ว่าคือคำอะไร นางลูบศีรษะเล็กน้อยแล้วเอ่ยชมจากใจจริง

“อาฮวนเก่งมาก”

ใบหน้ากลมแดงเรื่อด้วยความเขินอาย จนนางอดทนไม่ไหวต้องจับแก้มจูบหน้าผากนุ่มนวล แม้การได้รับความทรงจำกลับคืนมาจะทำให้รู้สึกแปลกอยู่บ้าง องค์หญิงที่สุขสบายในวังหลวงบัดนี้ได้กลายเป็นภรรยาของชาวนายากจน มารดาของเด็กน้อยตัวผอมคนนี้ แต่เพราะความทรงจำห้าปีไม่ได้หายไป นางรู้ดีที่สุดว่าเถาป้อรักนาง เถาไปฮวนก็เป็นยอดดวงใจของการยอมรับผู้ร่วมชีวิตจึงไม่ได้ยากเย็น

เจ้าเด็กน้อยหัวเราะเสียงใส มีความสุขอย่างยิ่ง

“มีใครอยู่บ้างหรือไม่ เสี่ยวส่วย อาฮวน”

เสียงเรียกดังมาจากหน้าประตู เสี่ยวส่วยจำได้ว่านี่คือเสียงของหญิงชราจากสกุลผิงที่อยู่บ้านหลังถัดไป ทั้งสองครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ชายชราแซ่ผิงเป็นสหายของบิดาเถาป้อ เมื่อบิดามารดาของเถาป้อเสียชีวิตไป สองสามีภรรยาก็ให้ความช่วยเหลือเถาป้อมากมาย แม้แต่ตอนที่นางมาอาศัยอยู่ที่นี้ ยามตั้งครรรภ์เถาไปฮวน ก็ได้หญิงชราคนนี้คอยแวะเวียนมาช่วยเหลือ เสี่ยวส่วยจึงนับถือนางมาก

“อยู่เจ้าคะท่านป้า” เสี่ยวสู่ยร้องตอบกลับไป

นางลุกขึ้นปิดผืนตามร่างกายแล้วเดินไปเปิดประตู จึงได้เห็นว่าหญิงชรามิได้มาคนเดียว แต่มีสตรีร่างบางผิวดอกน้างขาวไม่คล้ำเข้มอย่างสตรีชาวบ้านแถบนี้ยืนอยู่ด้านข้าง นี่คือหลานสาวของอีกฝ่าย เป็นหลานสาวที่เกิดจากบุตรชายคนโตที่บิดามารดาและปู่ย่ารักตามใจอย่างยิ่ง ปีนี้น่าจะอายุสิบหกหรือสิบเจ็ดปีแล้ว ความงามก็เลื่องชื่อ มีบุรุษมากหน้าหลายตาพยายามเกี้ยวพา เพียงแต่สายตานางมิได้มองบุรุษเหล่านั้น กลับจับจ้องคนที่มิใช่เจ้าของ

ตอนแรกที่เสี่ยวสู่ยมาอาศัยอยู่ที่นี่ สตรีผู้นี้อายุเพียงสิบสองหรือสิบสามเท่านั้น ทว่าสายตาของอีกฝ่ายก็มีแต่เถาป้ออยู่ก่อนแล้ว จนกระทั่งเถาป้อแต่งงานกับเสี่ยวสู่ย อีกฝ่ายก็แสดงตัวเป็นศัตรู รวากับว่าเสี่ยวสู่ยมาแย่งคนที่ควรเป็นของนางไป แต่ด้วยปู่กับย่าเป็นคนดี จึงเลือกที่จะละเลย

เสี่ยวสู่ยกวาดตามองผ่านใบหน้านั้น แล้วยิ้มแย้มจับมือหญิงชราเอาไว้ “ท่านป้า มีอะไรหรือเจ้าคะ”

“ข้าแวงมาดูว่าเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ยังเจ็บอยู่หรือไม่” ในน้ำเสียงแสดงความอาทรห่วงใย

เสี่ยวสู่ยเมื่อแรกนั้นไม่มีความทรงจำ ไม่รู้กระทั่งวิธีการต้มน้ำหรือทำความสะอาดบ้าน หลายครั้งเมื่อเถาป้อออกไปข้างนอก หญิงชราก็จะแวงมาช่วย โชคดีนางมีมารยาท เรียนรู้ได้รวดเร็ว ฝ่ายหญิงชรามิแต่บุตรชายแม้มีหลานสาวก็เอาแต่ใจ สะใภ้ก็... เพียงแค่คิดก็อยากจะถอนใจ จึงมอบความเอ็นดูให้เสี่ยวสู่ยเป็นพิเศษ

“ดีขึ้นแล้วเจ้าคะ มีแค่ยังปวดแผลที่หัวเท่านั้น ที่เหลือไม่มีอะไรแล้วเจ้าคะ”

หญิงชราพยักหน้า “ดีแล้ว” จากนั้นก็ส่งสายตาให้หลานสาวยื่นตะกร้ามาให้ ภายในไม่ใช่ของเย็บมใช้หรรษาอะไร มีแค่ไข่ไก่สามฟองกับผักกาดหนึ่งหัว แต่สำหรับคนในหมู่บ้านนี้ถือว่ามันน้ำใจมากแล้ว “เอาไปทำ

น้ำแกงกินบำรุงร่างกาย ไช้ที่นี่ต้มให้อาชนด้วยเล่า”

“เจ้าคะ วันนี้เถาป้อวางเบ็ดตกปลาไว้ ถ้าเย็นนี้ได้ปลาข้างจะทำตากแห้งไปให้นะเจ้าคะ”

ทุกคนต่างก็อึ้งงูลกกัน ด้วยข้าวของเล็กน้อย ใครจะรู้ว่าไช้ไก่เพียงสามฟองนี่มีค่ามากกว่าปิ่นหยก ไช้มุกราตรี หรือผ้าไหมมีราคาที่หลายคนเคยบรรณาการให้นาง ของเหล่านั้นเมื่อได้มาแล้วก็โยนไว้ในห้องเก็บสมบัติซุกๆ ซ้อนๆ กันอยู่ ไม่เคยไปยื่นดูเลยสักครั้ง หาประโยชน์มิได้เท่ากับของกินในยามยากไร้

“ไม่ต้องหรอก ลำบากท่านพี่เถาป้อต้องปรนนิบัติเจ้า ยังต้องไปหาปลามาอีก” หลานสาวสกุลเผิงเอ๋ยแทรกขึ้นมา เผิงชิงอิงเป็นเช่นนี้เสมอ สายตามองภรรยาของชายในดวงใจอย่างดูแคลน “สุดท้ายความซุ่มซำมไม่เข้าเรื่องของเจ้าก็ทำให้ท่านพี่เถาป้อลำบาก ไม่เห็นเจ้าจะก่อประโยชน์อันใดบ้างเลยนอกจากเบ่งลูกชายออกมาคนหนึ่ง”

“อาอิง!” หญิงชราดูหลานสาว

“ไม่เป็นอะไรหรอกเจ้าคะ” เสี่ยวส่วยเอ๋ยบอกหญิงชรา แล้วเงยหน้ามองสตรีตรงหน้าด้วยรอยยิ้มหยัน “แต่เรื่องที่ว่ามิประโยชน์หรือไม่ ควรให้เถาป้อเป็นคนบอกซ้ำ คนที่ต้องเหน็ดเหนื่อยก็คือเขา ไม่ใช่เรื่องที่คุณอกจะมาตัดสินได้ตามชอบใจ”

ขณะที่เอ๋ยประโยคนั้นรัศมีบางอย่างได้กระจายอยู่รอบตัวเสี่ยวส่วย เป็นสิ่งที่ไม่เคยรู้สึกถึงมาก่อน รวากับว่าอีกฝ่ายคือคนที่ไม่อาจเอื้อมมือเข้าไปแตะต้อง และเผิงชิงอิงก็ทำเรื่องที่ไม่ควรอย่างยิ่ง คนที่เพิ่งถูกต่อว่าไปก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว เพียงแค่วันเดียว ทำไมสตรีความจำเสื่อมไร้ประโยชน์คนหนึ่งถึงได้แสดงท่าทีเช่นนี้ออกมาได้ ดวงตาของอีกฝ่ายราวกับมองคนที่ไม่คู่ควรแม้แต่การจะเสวนาด้วย แวบหนึ่งเผิงชิงอิงเกิดความกลัว และอีกแวบหนึ่งก็โกรธเกรี้ยวชิงชัง

“ท่านพี่เถาป้อเป็นคนดี เขารับเจ้าเป็นภรรยาก็เพราะเวหนานที่เจ้าไร้

ความทรงจำ ชาดที่เพิ่งฟัง มีใช้เพราะเขารักเจ้าเสียหน่อย อย่าได้หยิ่งผยอง
ไปเลย หากไม่ใช่เพราะเจ้าเป็นภาระถ่วงแข่งถ่วงขาเขา ปานนี้ท่านพี่เถาป้อ
อาจไปสอบจอหงวนอีกครั้งแล้ว”

สำหรับเผิงชิงอิงที่ได้เห็นเถาป้อมาตั้งแต่เด็ก เขาที่ผิดแพกจากคน
ในหมู่บ้านคือความฝันแสนหวานในยามเยาว์ เขาอาจเป็นชาวนา แต่ก็
เป็นชาวนาที่มีความรู้มากที่สุด รูปร่างหน้าตาค่อนข้างดี ขยัน อดทน และ
มีความเยือกเย็นในอารมณ์ นางปรารถนาถึงการได้เป็นภรรยาของท่านพี่
เถาป้อเสมอ เพียงแต่ยังเด็กเกินไป แต่พออายุได้สิบสองปี ท่านพี่เถาป้อก็
ไปพบสตรีความจำเลื่อมคนหนึ่งที่น่าอนหมดสติอยู่ริมน้ำ สตรีผู้นั้นงดงาม
ไม่เหมือนชาวบ้านทั่วไป ราวกับว่านางหลุดมาจากอีกดินแดนหนึ่ง เมื่อช่วย
แล้วก็ต้องช่วยให้ถึงที่สุด ครึ่งปีที่ชายหญิงอยู่ร่วมเรือนก็แต่งงานกัน

ทุกคนในหมู่บ้านกล่าวว่าสตรีที่ท่านพี่เถาป้อตั้งชื่อให้ว่าเสี่ยวสุ่ย
คู่ควรเหมาะสมกับเขาที่สุด นางน่าจะเป็นสตรีมาจากเมืองหลวง อาจมีฐานะ
ที่ดีพอสมควร เสื้อผ้ายามพบไม่ได้หรูหรา แต่ก็เป็นเนื้อผ้าที่ดี ที่สำคัญคือ
นางมีความรู้ อ่านออกเขียนได้ เผิงชิงอิงฝันสลาย ชิงชิงสตรีผู้นี้ที่แย่งที่นั่ง
ข้างกายท่านพี่เถาป้อไป

“พอสักที่ชิงอิง” ผู้เป็นย่าตุหลานสาว ส่งสายตาขอโทษให้อีกฝ่าย
ก่อนจะจับมือลากหลานสาวกลับบ้าน นางไม่น่าให้อีกฝ่ายมาด้วยเลย

หญิงชรารู้ว่าหลานสาวชื่นชมเถาป้อ เด็กคนนั้นก็ดี น่าเสียดายที่
ไม่ได้รับเป็นหลานชาย ทว่าก็ไม่ใช่เรื่องที่จะต่อว่าภรรยาของอีกฝ่ายได้ เมื่อ
ชอบใครสักคนแล้วผิดหวัง ก็ควรเป็นตัวเราต้องจัดการความรู้สึกของตัวเอง
ไม่ใช่เรื่องที่คนอื่นต้องมารับผิดชอบความรู้สึกฝ่ายเดียวของเรา

เสี่ยวสุ่ยถอนหายใจพลางสายหน้า ถือตะกร้าที่มีไข่กับผักกาดเข้าบ้าน
หัวขุยเล็กโผล่ออกมา ดวงตากกลมโตจ้องมองด้วยท่าทางอยากรู้อยากเห็น
ผู้เป็นมารดาหัวเราะกับท่าทางนั้น นางก้าวเข้าไปวางมือบนศีรษะเล็กแล้วจับ

โยกไปมาซ้ายทีขวาทีด้วยความเอ็นดู

“มีไข่หรือท่านแม่” เจ้าตัวน้อยเผยความในใจ เขาไม่ได้กินไข่มา ลักพักแล้ว

“เซ็ดน้ำลายของเจ้าเสียบ้าง” นางหยอกเย้า ย่อกายลงให้บุตรชาย ชะโงกหน้าเข้ามามองของในตะกร้า “วันนี้แม่จะทำน้ำแกงใส่ไข่ แล้วเจ้ากับ พ่อจะมีไข่ต้มกินอีกคนละฟอง”

ดวงตากลมเบิกกว้างด้วยความตื่นเต้น ครู่หนึ่งเสี้ยวสลุยสะท้านใน อก ก็แค้ไข่ต้มเท่านั้น เหตุใดบุตรชายต้องตื่นเต้น ในวังหลวงไข่ต้มเป็นของ หายาก ก็ใครยังจะถามหาไข่ต้มอีกถ้ามีทั้งเบ็ด หมู ไก่ หรือแม่กระทังเนื้อ นกกระทายัดใส่ทอดจนเหลืองกรอบ นางอยากให้เถาไปฮวนได้กิน ได้ใช้ ใต้นอนในสถานที่ที่ดีกว่านี้

เสี้ยวสลุยลุกขึ้นถือตะกร้าเข้าไปในครัว ก่อนจะหันมากำชับบุตรชาย “เจ้าฝึกเขียนที่แม่เพิ่งสอนอีกรอบ แม่ทำกับข้าวครูเดียวจะออกมาตรวจ”

“ขอรับ” เถาไปฮวนเชื่อฟังอย่างยิ่ง วิ่งกลับไปนั่งที่เดิม แล้วใช้ไม้ขยับ ชิดเขียนอีกครั้ง

นางกลับเข้าไปในครัวที่มีเพียงเตาไฟหนึ่งเตา วางตะกร้าลงบนโต๊ะ ขนาดเล็ก หยิบหม้อใบเล็กมาตั้งน้ำ หยิบไข่สองฟองหย่อนลงไปตั้งแต่ น้ำ ยังไม่ทันร้อน ไข่อีกฟองวางไว้ด้านนอก นางทำอาหารชั้นเลิศไม่ได้เพราะ ก่อนหน้านั้นก็ไม่เคยทำ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาหารที่กินในแต่ละวันประกอบด้วย สิ่งใดบ้าง ทุกอย่างล้วนมีคนช่วยทำให้ทั้งสิ้น บัดนี้ห้าปีค่อยๆ เรียนรู้วิธีการ ทำอาหารง่ายๆ จากสามี น้ำแกงผักไม่ยากเย็น

ไข่ต้มสุกแล้วก็ทำน้ำแกงผักใส่ไข่ที่ตอกลงไปใต้น้ำแล้วคนให้แตก กลิ่นหอมพุ่งไปทั่วบ้านหลังน้อย นางยกหม้อลงจากเตาที่ยังระอุ ใช้ช้อน ถูจากใต้เตาขึ้นมาโรยกลบ แล้วออกไปตรวจงานที่สั่งบุตรชายเอาไว้ เจ้า เด็กน้อยเถาไปฮวนอวดตัวอักษรที่ฝึกเขียนอย่างภาคภูมิใจ

สองแม่ลูกยังเรียนยังสอนกันต่ออีกครู่หนึ่งก่อนที่จะได้ยินเสียงฝีเท้า

คุ้นเคย เถ่าไปฮวนจำได้ว่าเป็นเสียงของบิดา จึงลุกขึ้นวิ่งออกไปรับ ร่างที่
ขึ้นโซมไปด้วยเหงื่อท่วมเข้ามาด้านใน รับตัวบุตรชายเอาไว้ในอ้อมแขน เมื่อ
กลับมาบ้านสองพ่อลูกต้องไปอาบน้ำด้วยกัน ก่อนหน้านั้นเถ่าป้อยื่นปลาที่
ร้อยด้วยดอกไม้ไฟสามตัวให้ภรรยา

นางก็รับมาถือไว้ “วันนี้มีกับข้าวแล้ว ปลานี้ทำไว้กินพุงนี้ก็แล้วกัน”

เถ่าป้อพยักหน้าตามใจ ก่อนจะพาบุตรชายที่พูดเกี่ยวกับการเรียน
ไม่ยอมหยุดออกไปทางหลังบ้านที่มีบ่อน้ำ สองพ่อลูกอาบน้ำด้วยกัน เล่น
กันบ้าง ไม่ว่าจะเถ่าป้อจะดูเยือกเย็นเป็นผู้ใหญ่ต่อหน้าคนภายนอกอย่างไร
เขาก็เป็นบิดาที่ใจดีต่อบุตรชายเสมอ คนที่ยื่นมองจากประตูยืม ก่อนจะ
กลับเข้าไปในครัว แล้วเริ่มจัดการกับปลา หากไม่ทำตอนนี้เขาก็คงเน่าเสีย
หมด

มีดเงี้ยวสูงลับหัวและตัวปลาแยกจากกัน ผ่าท้องควักไส้ปลาออกล้าง
ให้สะอาด ให้เหลือเลือดในตัวปลาน้อยที่สุด อะไรที่ไม่เคยทำและคนอื่นคง
ไม่กล้าจินตนาการว่านางจะทำก็ได้ทั้งหมดแล้ว ไส้ต้องเก็บไปโยนทิ้งให้ไกล
ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นในบ้าน ส่วนหัวแยกไว้ต้มน้ำแกง ตัวปลาที่ล้างจนสะอาด
แล้วตากไว้ที่หน้าต่างห้องครัวให้โดนลม พุงนี้ตากแดดอีกรอบก็เป็นปลา
แดดเดียวเก็บไว้กินได้นาน

สองพ่อลูกกลับเข้ามาด้วยเนื้อตัวสะอาดสะอ้าน นั่งบนโต๊ะที่จัดเอา
ไว้แล้ว ในสามชั่วโมงโซ่ต้มหนึ่งฟองผ่าครึ่ง ตรงกลางคือน้ำแกงผักที่ใส่ไข่
ส่งกลิ่นหอมน่ากิน พวกเขาเป็นชาวนา อย่างน้อยก็ไม่มีปัญหาเรื่องข้าว แค
มีปัญหาเรื่องกับข้าวนิดหน่อย แต่ก็ไม่ใช้คนอดอยาก

เถ่าป้อฮวนกินไข่ครึ่งฟองเป็นอันดับแรก อีกครึ่งฟองใช้ตะเกียบลับๆ
คลุกกับข้าว รัตนน้ำแกงผักลงไปอีก เจ้าเด็กน้อยกินด้วยท่าทางอรร้อยจน
คนทำภูมิใจ ทว่าเมื่อก้มลงเตรียมจะกินของตัวเอง ก็เห็นตะเกียบคู่หนึ่ง
วางไข่ครึ่งฟองไว้ในสามชั่วโมง นางมองสามีที่นั่งข้างกัน

“เจ้าก็กินด้วยสิ” รอยยิ้มของเขาบออุ่นและอ่อนโยนอย่างยิ่ง

เถาป้อเห็นแล้วว่าในสามข้าวของเขากับบุตรชายมีไข่ต้มคนละฟอง แต่สามข้าวของภรรยาว่างเปล่า คงเพราะนางใช้ส่วนของตัวเองทำน้ำแกงไปแล้ว ความรู้สึกอึดอัดขึ้นในหัวใจ เขาจึงแบ่งไข่ครึ่งฟองให้นางได้กินด้วยกัน ทว่าฝ่ายนั้นพยายามเอากลับมาคืน

“ท่านต้องใช้แรงเยอะ ต้องกินให้มาก ส่วนอาฮวนกำลังโตก็ต้องการมากเหมือนกัน ข้าอยู่แต่บ้าน ไม่ได้ออกไปไหน แค่นี้ก็พอแล้ว” ข้าวกับน้ำแกงไม่ได้อร่อย แต่ก็รู้สึกดีกว่าที่เห็นสามีกับบุตรชายได้กินของที่ดี

“ถ้าเจ้าไม่กิน ข้าก็ไม่กิน”

“อย่าดื้อเลย ท่านรู้หรือไม่ มีคนกล่าวว่าการกินไข่มกักรัก จะทำให้แผลหายช้า แล้วแผลก็จะกลายเป็นแผลเป็นด้วย” นางยกเรื่องนี้มากล่าวอ้างสุดท้ายสามีก็ยอมรับไข่ครึ่งฟองกลับไป อันที่จริงความเชื่อนี้ยังเลื่อนลอย แม้แต่หมอหลวงในราชสำนักก็บอกว่าไม่เป็นความจริง

เถาไปชวนหลั้บคอกมารดาไปแล้ว เถาป้อจึงแยกบุตรชายออกจากภรรยา อึดกลับไปนอนที่เตียงหลังเล็ก แล้วป็นขึ้นเตียง กอดร่างนุ่มนิ่มเอาไว้ในอ้อมแขน กลิ่นหอมอ่อนกระจ่ายไปทั่ว เขาไม่รู้ว่าจะทำไมร่างกายของเสี่ยวส่วยจึงมีกลิ่นหอม หอมราวกับดอกไม้ทั้งที่นางไม่ได้ใช้เครื่องหอมหรือธูปหอมเลย แต่นี้กลับเป็นกลิ่นที่เขาชอบ ปลายจมูกโค้งงออยู่ที่ซอกคอของภรรยา สูดกลิ่นนั้นอย่างเพลิดเพลิน

คนที่กึ่งหลับกึ่งตื่นถูกปลุกเพราะสัมผัสนั้น นอกจากนั้นยังมีบางอย่างเสียดสีที่ต้นขา มือคว้าเอาไว้ตามสัญชาตญาณ พอรู้ว่าคืออะไรก็รีบปล่อยทันที สัมผัสที่เต็มที อ้อมแขนของคนที่ถูกโอบไว้รัดแน่น ไม่เปิดโอกาสให้ขัดขืนแต่อย่างใด

เถาป้อเก็บกตมาหลายวัน เขารออย่างอดทนจนบุตรชายหลับสนิท จึงเริ่มลงมือรังแกภรรยา เขาเป็นชานาที่ทำงานหนักทั้งวันจึงมีเรี่ยวแรงมหาศาล การรังแกภรรยาเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งรับรู้ได้ว่าร่าง

ภรรยาอ่อนระทวยหายใจหอบแล้วจึงหยุด

หลายปีมานี้นางถูกเขารังแกไม่เว้นแต่ละวัน หลังจากที่มิถุนาก็ต้องทำอย่างระมัดระวัง ไม่กล้าส่งเสียงร้องออกมาเพราะกลัวว่าลูกจะได้ยิน หลายวันมานี้เพราะอาการบาดเจ็บเขาจึงยอมให้ วันนี้คงเห็นว่าร่างกายภรรยาดีขึ้นมากแล้วก็กลับมารังแกนางอีก

การถูกลมหายใจเข้าให้เต็มปอดเป็นเรื่องยาก รู้สึกเหมือนอวัยวะต่างๆ ในร่างกายหลอมละลายไปหมด

ขณะที่สวมองชาวโพลน ลิ่นเรียวแรงก็ยิ่งถูกเขากอดไว้ในอ้อมแขนแน่น รับรู้ได้ถึงกลิ่นของหัวใจรัวเร็ว เถาป้อพรหมจวบไปทั่วร่างของภรรยา แม้แรกเริ่มเขาจะรับนางมาดูแลด้วยความสงสาร แต่นานวันไปกลับรู้สึกพิศุขขึ้นเรื่อยๆ จนบัดนี้เขาขาดนางไม่ได้เสียแล้ว

“ข้าเหนื่อย” ภรรยาเอ่ยเสียงหวานและอ่อนระโหยโรยแรง

“เจ้าก็แค่นอนนิ่งๆ” ฝ่ายสามีตอบกลับอย่างเย้าเหย้ย แต่เขารู้ว่าภรรยาเหนื่อยมากแล้ว จึงไม่ได้รังแกนางอีก เพียงนอนฟังเสียงลมหายใจของกันและกัน ก่อนเถาป้อจะเอ่ยถาม “หลายวันมานี้มีเรื่องอะไรติดค้างในใจของเจ้าหรือไม่”

“ทำไมท่านถามเช่นนั้น”

“ข้าเห็นว่าบางครั้งเจ้าก็เหม่อลอยเหมือนคิดอะไรอยู่ เสียวส่วย เราเป็นสามีภรรยากันมานาน เจ้าเปลี่ยนไปมีหรือข้าจะไม่รู้ เรื่องอะไรที่ทำให้เจ้าไม่สบายใจ เจ้าบอกข้าได้หรือไม่” เขาถามออกมาหลังจากที่สังเกตเห็นอาการของภรรยา บางครั้งเมื่อไม่ได้ทำอะไรนางจะนั่งนิ่งราวกับนึกถึงบางอย่าง บางครั้งก็ดูเหมือนโหยหา บางครั้งก็หนักใจ

คนที่อยู่ในอ้อมแขนแกร่งเสียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยถาม

“ท่านจำก่อนหน้าที่นี่ที่ข้าเคยถามท่านได้หรือไม่ว่า ถ้าเกิดความจำของข้ากลับมา ท่านจะอย่างไร”

คำถามนี้เป็นสิ่งที่เถาป้อกลัวมากที่สุด ที่ผ่านมาเขารู้ว่านางยอมไม่ใช่

สตรีชาวบ้านธรรมดา น่าจะเป็นบุตรสาวของพ่อค้าหรือขุนนางสักคนหนึ่ง หากว่าความทรงจำของนางกลับมาแล้ว แม้เสี้ยวส่วยไม่ทิ้งเข้ากับบุตรชาย ก็กลัวว่าครอบครัวของนางจะไม่ยอมรับชานายากจนเช่นเขา

“เจ้าจำได้แล้วใช่หรือไม่”

“ใช่” นางตอบรับเพียงสั้นๆ

หัวใจคนฟังสั่นไหวอย่างรุนแรง “เจ้าอยากกลับไปหาครอบครัวใช่หรือไม่”

ร่างที่นอนหันหลังให้เขาพลิกตัวกลับมา สบตากันในความเงียบและมีดที่มีเพียงแสงจันทร์ส่อง ทว่าเหมือนเถาป้อเห็นความกระจ่างชัดในดวงตาของภรรยา

“ข้าอยากเจอพวกท่าน อยากพบท่านพ่อท่านแม่และพี่ชาย อยากบอกพวกเขาว่าข้ายังสบายดี ข้ายัง... ไม่ตาย” ประโยคหลังเสียงของนางสั้น น้ำตาไหลออกมาเมื่อนึกถึงใบหน้าคนเหล่านั้น นางคิดถึงครอบครัวจับใจ “ไม่รู้ว่าคุณเขาจะเศร้าเพียงใดเมื่อคิดว่าข้าตายไปแล้ว”

เมื่อได้พูดออกมา ความรู้สึกก็ฟุ้งพรูในอก ทั้งคิดถึง โหยหา และห่วงใย เถาป้อสัมผัสความรู้สึกนี้ได้ ครู่หนึ่งเขาโทษว่าตัวเองเห็นแก่ตัว เพราะกลัวจะสูญเสียนางไปจึงไม่อยากให้นางจำครอบครัวได้ ไม่อยากให้นางกลับไปหาพวกเขา แต่ยามคิดถึงช่วงเวลาที่เขาสูญเสียบิดามารดาไป ก็เข้าใจความเจ็บปวดและโศกเศร้าของนาง

“อย่าร้องไห้ ข้าจะพาเจ้ากลับไปหาพวกท่าน พาหลานชายไปให้พวกเขาได้เห็นดีหรือไม่” เขาปลอบโยน ชับน้ำตาให้นาง มองดูนางร้องไห้แล้วในหัวใจก็เจ็บปวดไปหมด

“ท่านยอมให้ข้ากลับไปใช่หรือไม่”

“ใช่” เขาตอบกลับ ร่างบางโถมตัวเข้ามากอด

“ขอบคุณเถาป้อ ขอขอบคุณ”

เถาป้อรอให้อารมณ์ของนางสงบลงก่อนจะเอ่ยถาม “เสี้ยวส่วย เมื่อ

เจ้าจำครอบครัวได้แล้ว บอกข้า... ครอบครัวเจ้าเป็นขุนนางหรือไม่” เขากลับ การรับมือกับขุนนางเป็นเรื่องยาก

ทว่าภรรยาหนึ่งนึกแล้วส่ายหน้า “ไม่ ข้าคิดว่าท่านพ่อกับพี่ชายของข้าไม่ถือว่าเป็นขุนนาง”

เธอป้อถอนหายใจ คลายความกังวลลง หากไม่ใช่ขุนนางก็คงง่ายขึ้น

สาม พากรรยากลับบ้านเดิม

ในความมืด เสียงลมหายใจของเสี่ยวส่วยสม่าเสมอไปแล้ว ทว่าคนที่กอดนางเอาไว้กลับไม่อาจขมตาหลับได้ เถาป้อไม่เคยขึ้นมาก่อนว่าวันหนึ่งภรรยาความจำเสื่อมของเขาจะจำครอบครัวเดิมได้ ไม่อาจปฏิเสธว่าแรกเริ่มการแต่งงานเกิดขึ้นก็เพราะเขาต้องการรับผิดชอบต่อชีวิตของนางด้วยความสงสารคนไร้ที่พึ่ง แต่เมื่อแต่งงานแล้วได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน เถาป้อค่อยเรียนรู้ว่าเขารักนาง ชีวิตนี้ไม่อาจสูญเสียนางกับบุตรชาย ทั้งสองเป็นญาติและครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวที่เหลืออยู่ หลายครั้งที่เขากลัวว่าวันหนึ่งหากนางจดจำได้ขึ้นมาจะหนีไป

ไม่มีใครอยากกอดทนต่อความยากจนที่เผชิญอยู่ เขาไม่สามารถหาเสื้อผ้าที่สวยงามให้นางได้ แม้กระทั่งชีวิตที่สุขสบายกว่านี้ก็ยังยากลำบากทุกวันของเขาเฝ้าแต่ภาวนาไม่ให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น แต่คำอธิษฐานก็ไร้ผลหลังจากผ่านมานานห้าปี ในที่สุดโชคชะตาก็ไม่อาจหลีกเลี่ยง

หากจะเห็นแก่ตัวไม่ให้นางกลับไปพบครอบครัวเดิมก็ยิ่งทำไม่ได้ ครอบครัวของนางก็คงคิดถึงบุตรสาวมากเช่นกัน ห้าปีมานี้พวกเขาคงคิด

ว่าบุตรสาวตายจากไปแล้ว จะทุกข์ใจมากเพียงใด ในฐานะพ่อคนหนึ่ง เขารู้ดีที่สุด และในฐานะลูกที่สูญเสียบิดามารดาไป แล้วการไม่ได้พบหน้าครอบครัว โศกเศร้าอย่างไรเขาเองก็รับรู้ได้เช่นกัน เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นอย่างไรเขาก็ต้องพานางกลับไป

อย่างน้อยเมื่อความทรงจำกลับมาภรรยา ก็บอกกล่าวเขาโดยตรง ไม่ใช่หนีหายไปเลย แสดงว่าในใจของนางไม่คิดจะทอดทิ้งเขากับบุตรชาย อยู่แล้ว เหลือเพียงแค่ปัญหาต่อมา ก็คือครอบครัวของภรรยาจะยอมรับฐานะของเขากับบุตรชายได้หรือไม่ แม้อีกฝ่ายจะไม่ใช่ขุนนาง แต่ก็คงเป็นคนมีฐานะพอสมควร เพราะเสี่ยวส่วยมีความรู้ เขียนอ่านได้คล่องแคล่ว แสดงว่านางได้รับการสั่งสอนมาอย่างดี ครอบครัวคนยากจนไม่มีใครยอมเสียเงินเพื่อส่งบุตรสาวเรียนหนังสือแน่นอน

เอาเถิด ขอเพียงไม่ใช่ขุนนางคดโกง อย่างไรเรื่องนี้ก็ต้องมีทางแก้ไขได้

เถาป้อข่มตาหลับ เรื่องพากรรยากลับบ้านเดิมของนางยังมีเวลาให้คิดอีกสักพัก อย่างน้อยก็ต้องรองจนกว่าการทำนารอบนี้จะสิ้นสุดลง

เช้าวันรุ่งขึ้นเถาป้อกับภรรยาไม่ได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืนอีก

เถาป้อยังออกไปทำนาตามปกติ เสี่ยวส่วยทำงานบ้านสอนบุตรชายเขียนอักษร ในใจนางรู้สึกโล่งขึ้นหลังจากได้บอกความจริงแก่สามี ถึงอย่างนั้นนางก็ไม่กล้าบอกเขาว่าครอบครัวที่แท้จริงของนางเป็นใคร เถาป้อเป็นคนรักสงบ หลายปีมานี้เขาทำแต่นาไม่ได้ออกไปไหน ทั้งที่มีวิชาความรู้ติดตัวหลายคนเคยขอให้เขาไปสอบจอหงวนอีกครั้ง อาจเพราะบาดแผลในใจคราวนั้นทำให้เถาป้อยืนยันหนักแน่นว่าอย่างไรเขาก็ไม่สอบจอหงวนอีกแน่นอน แต่ในใจนางรู้ว่าคงไม่ใช่แค่ความผิดหวังจากการสอบครั้งนั้น หรือไม่ใช่เพราะการสูญเสียบิดามารดาเพียงอย่างเดียว ทว่าเมื่อสามีไม่เอ่ยอะไรออกมา ภรรยาเช่นนางก็ไม่คิดจะถาม

“อาฮวน” นางเรียกบุตรชายที่ก้มหน้าเขียนอักษรบนพื้นดิน
เด็กน้อยงยงหน้ามอมแมมขึ้นมา ใช้ดวงตากลมโตะจ้องมองมารดา
เด็กคนนี้มีใบหน้ากับดวงตาล้ายนาง ทว่าท่าทางหรือนิสัยกลับเหมือน
เถาป้อมมากกว่า นางเชื่อว่าหากบุตรชายได้พบกับพระบิดาพระมารดาของ
นาง ไม่ยากที่จะยอมรับหลานคนนี้ ส่วนคนพ่อนั้น... นางได้แต่ถอนใจ

“ท่านแม่” บุตรชายเอ่ยเสียงนุ่ม

เด็กน้อยวัยสามขวบไม่เข้าใจว่าการถอนใจหมายถึงอะไร แต่อย่าง
น้อยเขาก็จับอารมณ์ไม่ค่อยดีของมารดาได้ ทุกครั้งจะยกสองมือขึ้นจับแก้ม
มารดา จูบที่แก้มเบาๆ อย่างปลอบโยน เลียนแบบวิธีอย่างที่บิดามารดาทำ
พอทำเช่นนี้อารมณ์ของมารดาก็จะดีขึ้น

ยิ่งบุตรชายทำเช่นนี้ นางก็ยิ่งคิดว่าการพลัดหลงมาที่นี่ไม่ใช่เรื่องแย่
หากไม่ใช่เพราะนางความจำเสื่อม จะได้มีบุตรชายที่น่ารักและแสนดีเช่นนี้
หรือ สองแขนกอดเถาไปฮวนไว้แน่น ไม่สนใจว่าเสื้อผ้าหน้าตาของบุตรชาย
จะมอมแมมหรือไม่ เด็กน้อยที่ถูกกอดหัวเราะคิกคักอารมณ์ดีตามไปด้วย

“เจ้าอยากรู้จักท่านตาท่านยายหรือไม่”

เถาไปฮวนได้ยินมารดาถามก็เอียงศีรษะ เขาไม่แน่ใจในเรื่องนั้น อาจ
เพราะที่ผ่านมาเขารู้จักเพียงท่านปู่ท่านย่าที่ต้องขึ้นเขาไปสักการะหลุมศพ
ทุกปีเท่านั้น ส่วนท่านตาท่านยายเป็นอย่างไร เขาไม่เคยคิดถึงมาก่อน เขา
คิดแล้วคิดอีกจึงตัดสินใจถามมารดา

“ท่านปู่ท่านย่าคือท่านพ่อท่านแม่ของท่านพ่อ แล้วท่านตาท่านยาย
เป็นใครขอรับ”

คำถามที่ไร้เดียงสาชวนให้ยิ้มอย่างเอ็นดู “ท่านตาท่านยายก็ต้องเป็น
ท่านพ่อท่านแม่ของแม่”

เด็กน้อยฟังแล้วคิดตาม ดวงตาที่โตอยู่แล้วยิ่งโตขึ้น “แต่เด็กๆ ข้าง
นอกบอกข้าว่าท่านแม่ไม่มีญาติพี่น้อง เป็นใครมาจากไหนก็ไม่รู้ พวกเขา
บอกว่าท่านแม่ไม่รู้ชื่อของตัวเองด้วยซ้ำ”

นั่นคือสิ่งที่เถาไปฮวนไต้ยีนทุกครั้งที้ออกไปเล่นข้างนอก เด็กพวกนั้นเล่นกับเขาแล้วก็ถามคำถามมากมาย เช่นว่า มารดาของเขาเป็นใครกันแน่ มารดาของเขามาจากที่ไหน บางคนบอกว่าบิดามารดาของพวกเขาคิดว่ามารดาของเขาเป็นบุตรสาวของพ่อค้า แต่ก็มีบางคนทีคิดว่ามารดาของเขาเป็นอนุภรรยาของคหบดีผู้ร่ำรวยสักคนที่ถูกสูญยีนใหญ่ทำร้าย เด็กบางคนล้อเลียนว่ามารดาของเขาสติไม่ค่อยดี คนดีที่โหนดจะจำเรื่องราวของตัวเองไม่ได้ เถาไปฮวนรู้ว่าคนเหล่านั้นไม่ได้พูดถึงมารดาเขาดีนัก เขาก็เลือกทีจะไม่ตอบไต้ แล้วก็ไม้อล่านำมาเล่าให้บิดามารดาฟังด้วย

นางซ่งกักกับคำถามของบุตรชาย นางรู้ว่านอกจากผิ่งซิงอิงแล้ว ยังมีอีกหลายคนทีไม่พอใจนาง ใครใช้ให้สามีของนางรูปงามและฉลาดเฉลียวกันเล่า เขาเป็นที่หมายปองของสตรีในหมู่บ้านหลายคน แต่เพราะการสูญเสียบิดามารดาทำให้เถาไปฮวนไต้ทุกซ์หนึ่งปีก่อนทีจะพบนางและแต่งงานกับนาง

ในบรรดาสตรีเหล่านั้นมีไม่น้อยทีคิดว่านางมาแย่งตำแหน่งภรรยาของตัวเองไป แต่เพราะเถาไปฮวนไต้มั่นคงชัดเจน แม้อมีเรื่องนินทาว่าร้ายกันบ้างนางก็ไม่ได้ใส่ใจ คิดไม่ถึงว่านอกจากคิดไม่ดีกับนางแล้ว ยังให้ลูกหลานของตัวเองมาถามคำถามทีไร้สาระกับเถาไปฮวน

“อย่าไปฟังพวกเขา ก่อนหน้านี้แม่ได้รับบาดเจ็บตกลงมาจากที่สูง สมองกระแทกกระเทือนเลยจำเรื่องราวในอดีตไม่ได้ แต่ตอนนี้แม่ของเจ้าหายแล้ว แม่จำเรื่องราวก่อนหน้านี้ได้หมดแล้ว” นางปลอบโยนบุตรชาย

เถาไปฮวนผ่นอลมหายใจ ก่อนหน้านี้เขาอยากไต้เถียงคนเหล่านั้น กล่าวคืออย่างไรมาว่ามารดาของเขาสติไม่ดี มารดาของเขาฉลาดกว่ามารดาของเด็กเหล่านั้น งดงามกว่า และใจดีกว่า อย่างน้อยมารดาของเขาก็ไม่เคยถือไม้รังไต้ทีเขากลับบ้านช้า เขาเคยเห็นมารดาของเด็กบางคนถือไม้รังไต้ตีบุตรชายของตนด้วย

“ข้ารู้ว่าท่านแม่ของข้าดีทีสุด” เถาไปฮวนประจบมารดา “ท่านตา

ท่านยายก็ต้องดีเหมือนท่านแม่”

มารดาหัวเราะ “ใช่แล้ว ท่านยายของลูกใจดีกับแม่มากที่สุด แม้แต่ท่านลุงของลูกก็เทียบกับแม่ไม่ได้ ส่วนท่านตาของลูกคุณิดหน่อย แต่เป็นพวกปากร้ายใจดี แม่เชื่อว่าถ้าทุกคนได้พบเจ้า ทุกคนจะรักอาฮวนของแม่ เหมือนที่แม่กับพ่อของเจ้ารัก”

เด็กน้อยตื่นตื่น เมื่อครุ่นนอกจากท่านตาท่านยายแล้ว เขายังมีท่านลุงอีกคนหนึ่งด้วย ในที่สุดเขาก็มีญาติคนอื่นนอกจากบิดามารดาของตัวเอง ความชื่นชมยินดีนี้ทำให้เด็กน้อยยิ่งซุกถาม เขาอยากรู้ว่ามารดามาจากต่างเมืองใช่หรือไม่ สถานที่ที่ไม่ใช่ในหมู่บ้านเป็นอย่างไร

“บ้านของท่านตาท่านยายเป็นอย่างไรขอรับ”

“เป็นเหมือนหมู่บ้าน” นางตอบขณะที่นึกภาพของวังหลวงในความทรงจำ “เป็นสถานที่ที่รวบรวมบ้านหลายๆ หลังไว้ด้วยกัน บ้านแต่ละหลังจะมีคนอยู่รวมกันหลายคน แล้วแต่ฐานะของเจ้าของบ้าน ถ้าฐานะสูงก็จะมีคนอยู่มาก อย่างบ้านของแม่ก็มีคนมาก ในบ้านมีห้องหนังสือที่เก็บตำราเอาไว้มากมาย อาฮวนสามารถอ่านอะไรก็ได้ที่อยากอ่านในห้องนั้น” นางเลือกใช้คำว่าบ้านแทนตำหนักเพื่อไม่ให้บุตรชายสับสน

“แสดงว่าท่านแม่ก็ร่ำรวยสินะขอรับ”

“อ้อ... ถ้าหมายถึงในหมู่บ้าน แม่ไม่ได้ร่ำรวยที่สุด แต่ก็ถือว่าพอมีฐานะ” แน่นอนว่าเมื่อเทียบกับตำหนักใหญ่ของฮ่องเฮา นางยังไม่อาจเทียบได้ ยิ่งไม่กล้านึกถึงห้องพระคลังของฮ่องเต้ แต่ถ้าเปรียบเทียบกับบรรดาสนมหรือองค์หญิงองค์อื่น ก็นับว่านางอยู่ในหมู่คนที่ร่ำรวยที่สุด

“มี... เนื้อกินหรือไม่ขอรับ” เถาไปฮวนถามเสียงเบาด้วยความเขินอายสุดท้ายเมื่อได้ยืนยันว่ามารดาค่อนข้างมีฐานะ เขาก็อยากรู้ว่ามันมากพอที่จะซื้อเนื้อกินได้หรือไม่

คนฟังทั้งขบขันทั้งเจ็บปวดในหัวใจ นางผู้ไม่เคยให้ค่ากับอาหาร กินเมื่ออยากกิน ไม่อยากกินก็ทิ้งแค่นั้น วันนั้นก็กลับได้เรียนรู้ว่าคนมากมาย

แต่किनเนื้อล็กมือยังเป็นเหมือนความฝัน ทุกปีหมู่บ้านแห่งนี้ต้องเสียภาษีให้ที่ว่าการเมืองเป็นจำนวนไม่น้อย บางคนไม่มีเงินก็ต้องส่งผลผลิตไปให้ปีก่อนฝนแล้งทางการควรให้ความช่วยเหลือ อย่างน้อยก็ลดภาษีที่ต้องเก็บจากราษฎร แต่นางจำได้ว่าไม่เพียงไม่ช่วยเหลือ ยังริดไถ่ชวานาเพิ่มอีก นึกแล้วนี่เป็นเรื่องแรกๆ ที่นางต้องกลับไปจัดการให้ได้

“ไม่ต้องห่วง เมื่อเรากลับไปที่นั่น แม่จะให้เจ้ากินได้เท่าที่เจ้าอยากกิน” คำพูดดั่งคำสัญญา “ขุนเจ้าให้อ้วนกว่านี้ เป็นลูกหมูตัวน้อยของแม่” มือจับพวงน้อยๆ ของบุตรชาย คนถูกจับก็จ๊กจ๊กหัวเราะคิกคัก

เถาป๋อ ยืนมองทุ่งนาที่ออกรวงสีทองสะพรั่ง ปีนี้โชคดีที่มีน้ำมาก ข้าวออกรวงได้ดี บางนารวงหนักจนข้าวเอนเกือบล้ม ส่งสัญญาณว่าใกล้ได้เวลาเก็บเกี่ยวข้าวกันเสียที ไม่อย่างนั้นหากปล่อยให้ข้าวล้มจมน้ำจะเสียหายได้ คนในหมู่บ้านจึงนัดหมายกันว่าถึงเวลาเกี่ยวข้าว พวกเขาใช้วิธีการเวียนนา กล่าวคือคนทั้งหมู่บ้านจะช่วยกันเกี่ยวข้าวในนาของแต่ละบ้านไปเรื่อยๆ เมื่อร่วมมือกันใช้เวลาไม่นานก็แล้วเสร็จ

“ปีนี้ข้าวของเจ้าทำทางจะได้ราคาดี” ท่านลุงเฝิงมายืนข้างบุตรชายของสหายที่เขาเห็นมาตั้งแต่เด็ก

เดิมทีเด็กคนนี้เรียนหนังสือได้ดีกว่าทำนา คิดไม่ถึงว่าผ่านการล้มลุกคลุกคลานมาหลายปี ฝีมือการปลูกข้าวพัฒนาไปมาก อาศัยความขยันมาดูแลของตัวเองทุกวัน เขาจับตักแค้นด้วยมือ ถอนหญ้าที่ละต้น การทำงานหนักส่งผลดีในปีนี้

เถาป๋อ ยิ้มพลางมองที่นาแปลงเล็กของตัวเองก่อนถอนหายใจ “เดิมทีคิดว่าขายข้าวแล้วข้าจะหาซื้อไม้มาต่อห้องให้อาฮวน แต่เห็นทีจะต้องเปลี่ยนแผนขอรับ”

“อ้าว ทำไมเล่า” สองชายต่างวัยนั่งลงสนทนากันได้ร่มไม้ใหญ่

“ข้าจะใช้เงินหาเสี่ยวส่วยกลับบ้านเดิมขอรับท่านลุง”

“กลับบ้านเดิม?” คนฟังประหลาดใจ เขารู้ว่าเสี่ยวส่วยไม่มีญาติที่ไหน เพราะนางความจำเสื่อม แต่แล้วก็นึกได้ “เสี่ยวส่วยจำได้แล้วหรือว่านางคือใคร”

คนถูกถามพยักหน้า “ตอนที่สิ้นตงเหนินขาววันนั้น ศีรษะของนางได้รับการกระทบอีกครึ่ง พอฟื้นขึ้นมาจำเรื่องราวในอดีตก่อนหน้านั้นได้ นางให้ข้าพากลับบ้านเดิมไปพบท่านพ่อท่านแม่ของนางขอรับท่านลุง”

ชายชราแซ่ผิงนั่งเงียบไป เขารู้ว่าน้ำเสียงและสีหน้าของเถาป้อไม่ได้รู้สึกยินดีแม้แต่น้อย แต่บางที่เขาอาจคาดเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น ในฐานะชานาที่ยากจน แม่ไม่เคยออกไปข้างนอก แต่สิ่งที่พวกเขากลัวที่สุดคือการดูแคลนจากคนอื่น เสี่ยวส่วยหน้าตาดี มีความรู้ อย่างไรก็ตามฐานะของนางก็ไม่ธรรมดา การกลับบ้านเดิมอาจหมายถึงทางแยกของครอบครัว

“เจ้าได้ถามหรือไม่ว่าครอบครัวเดิมของนางเป็นอย่างไร”

“ข้ายังไม่กล้าขอรับ เพียงแต่ถามว่าครอบครัวของนางเป็นขุนนางหรือไม่ เสี่ยวส่วยบอกว่าครอบครัวของนางไม่มีใครเป็นขุนนาง เท่านั้นข้าก็เบาใจแล้วขอรับ ถ้าครอบครัวเสี่ยวส่วยเป็นขุนนาง พวกเขาคงไม่ยอมรับข้าที่เป็นแค่ชานา บางทีพ่อของนางอาจเป็นพ่อค้า หรือที่นางมีความรู้ก็เพราะมีพ่อเป็นบัณฑิต เช่นนี้ข้าจะเข้าหาได้ง่ายกว่า”

ชายชราเอื้อมมือมาตบไหล่ของหลานชายเบาๆ “เอาเถิด ลุงขอให้เจ้าผ่านเรื่องนี้ไปได้ เสี่ยวส่วยเองก็รักเจ้า หากนางไม่รักคงไม่ยอมบอกเจ้าตามตรง มีอะไรเจ้าต้องเชื่อใจนาง เข้าใจหรือไม่ แล้วก็อย่าดูแคลนตัวเองอย่างน้อยเจ้าก็มีวิชาความรู้ติดตัว”

“ขอบคุณขอรับท่านลุง ข้าหวังว่าทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดี”

พวกเขาไม่รู้วาระหว่างที่สนทนากันอยู่นั้น ผิงชิงอิงที่ท่านย่าสั่งให้นำอาหารมาให้ท่านปู่บังเอิญได้ยินเรื่องนี้พอดี ใบหน้าของนางมีความยินดีวาบผ่าน นางรอครู่หนึ่งก็เดินเข้ามาทักทาย วางอาหารให้ท่านปู่ ขณะที่เถาป้อก็กลับบ้านเพื่อกินอาหารกับภรรยาและบุตรชาย

ระหว่างทางเผิงซิงอิงตามติด นางรอนจนกระทั่งเถาป้อออกจากบ้าน กลับไปที่นาอีกครั้ง จึงเข้าไปเรียกเสี่ยวส่วยที่กำลังล้างจานให้ออกมาพบ เมื่อ ประตูเปิดออกมา สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือหญิงงาม แม้ว่าจะมีช่วงเวลาที่ยากลำบาก แต่สตรีผู้นี้ก็ยิ่งทำให้คนอื่นรู้สึกริษยาอยู่เสมอ ทำไมนางถึงได้ครอบครองใบหน้าทั้งดงามเช่นนี้ ทำไมถึงได้ครอบครองร่างกายที่ดูดีแม้ว่าจะผ่านการมีบุตรมาแล้วหนึ่งคน

เพลงแห่งความริษยานั้นคุชอนในใจ ทว่าจำต้องซ่อนเอาไว้ให้ลึกที่สุด “เจ้ามาทำอะไรที่นี่” เจ้าของบ้านรู้สึกแปลกใจที่เห็นเผิงซิงอิงมาที่นี่ เพียงผู้เดียว อีกทั้งเวลานี้เถาป้อก็ออกไปทำงาน สตรีตรงหน้าน่าจะรู้ดีที่สุด ไม่มีเหตุผลใดที่นางต้องมาที่นี่ไม่ใช่หรือ อีกประการหนึ่งคือใบหน้าทั้งองำ ทุกครั้งที่พบกลับมีรอยยิ้ม

“ข้ามีเรื่องสำคัญจะพูดกับเจ้า”

กลางสังหรณ์ในใจบอกว่าเผิงซิงอิงน่าจะมีลูกไม้อะไรบางอย่าง ทว่าเสี่ยวส่วยก็ไม่ได้กลัว นางกลับอยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะเล่นเล่ห์กลประการใดอีก จึงเชิญให้เข้าบ้าน วันนี้ตอนบ่ายนางปล่อยให้เถาป้อไปสวนออกไปเล่นกับเด็กคนอื่นในหมู่บ้าน ภายในบ้านจึงมีแค่พวกนางสองคนเท่านั้น

มองดูสภาพบ้านที่อาจไม่ได้ดีแต่ก็ไม่ใช่ว่าบ้านที่แย่ สำหรับคนที่เติบโตมาในหมู่บ้านนี้ บ้านที่มีขนาดเท่านี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับนาง ความหวังความฝันถักทอเป็นประกายในดวงตา เสี่ยวส่วยยอมมองออก นางยิ้มเยาะแล้วนั่งรอฟัง

“อะไรที่เจ้าอยากพูดก็รีบพูด”

คำถามแสนเยือกเย็น วูบหนึ่งคนถูกถามเหมือนถูกคุกคาม แต่นางยังทำใจสู้ “ข้าได้ยืนยันว่าความจำของเจ้ากลับคืนมาแล้ว เจ้ารู้ว่าตัวเองเป็นใครมาจากไหน”

เสี่ยวส่วยรู้สึกแปลกใจที่เผิงซิงอิงรู้เรื่องนี้อย่างรวดเร็ว แต่นางไม่คิดว่าเถาป้อจะบอกอีกฝ่ายด้วยตัวเอง คนเดียวที่เขาน่าจะปรึกษาเรื่องนี้ด้วย

ก็คือท่านลุงเฟิง บางทีเฟิงซิงอิงอาจแค้นยิ่งใหญ่นั่น นางจึงวางท่า
นิ่งเฉยราวกับไม่ใส่ใจว่าอีกฝ่ายจะรู้เรื่องนี้มาจากไหน

“แล้วอย่างไร”

เฟิงซิงอิงรู้สึกผิดหวัง เดิมทีนางคิดว่าถ้าพูดเรื่องนี้ไปอีกฝ่ายคงคิด
ว่าท่านพี่เถาป้อเป็นคนมาเล่าให้นางฟัง แต่ท่าทางไม่เดือดร้อนเช่นนี้เกรงว่า
อีกฝ่ายน่าจะคาดเดาความจริงได้แล้ว นางจึงไม่ได้ต่อความ แต่เลือกที่จะ
เข้าเรื่องที่ตนเองคิดเอาไว้

“ข้ามมรดกเจ้าแล้ว ฐานะครอบครัวเดิมคงร่ำรวยใช้หรือไม่”

“ทำไม ฐานะของบ้านข้าเกี่ยวข้องกับเจ้า”

แม้ไม่ได้ตอบรับแต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ ในใจสตรีเช่นเฟิงซิงอิงริษยา สตรี
ที่ดูเหมือนจะพร้อมทุกด้านขนาดนี้ แต่เรื่องบางเรื่องก็เป็นสิ่งที่ไม่สามารถ
แย่งชิงได้ นางไม่สนใจ นางสนใจแค่สิ่งที่พอจะแย่งชิงมาได้เท่านั้น ระหว่าง
ที่รออยู่ด้านนอก นางเตรียมคำพูดเอาไว้มากมายก่อนจะเอ่ย

“ถ้าบ้านเจ้าเป็นคนมีฐานะ ชีวิตก่อนหน้าของเจ้าคงสุขสบาย เทียบ
กับที่นี่แล้วน่าจะต่างกันมาก กลับไปคราวนี้เจ้าก็ได้ใช้ชีวิตที่ดีอีกครั้ง คงไม่
อยากกลับมาที่นี่แล้ว พ่อแม่ของเจ้าคงรับไม่ได้ที่เจ้าจะมีสามีเป็นชวานา
ยากจน แต่ถ้าเป็นเรื่องหลานชาย บางทีพวกเขาอาจยินดีมากกว่า”

“เจ้าต้องการอะไรกันแน่” เสี่ยวส่วยถามออกไปตรงๆ เมื่อหน้ายต่อการ
การพูดพาล่ามของอีกฝ่าย

“ข้าต้องการให้เจ้าส่งหนังสือหย่าให้ท่านพี่เถาป้อ”

เสี่ยวส่วยไม่ประหลาดใจที่ได้ยินเช่นนั้น แต่สิ่งที่นางแปลกใจคืออีก
ฝ่ายใช้ความกล้าอะไรมาร้องขอ ก่อนจะหัวเราะออกมา “เจ้าใช้ความกล้า
มากแค่ไหนถึงมาร้องขอเรื่องนี้กับข้า สามภรรยาที่เป็นเหมือนคนคน
เดียวกัน เมื่อเข้าไปที่ไหน เขากับบุตรชายก็ต้องไปด้วย ความคิดที่จะทอด
ทิ้งเขายังไม่มีอยู่ในหัวของข้าด้วยซ้ำ”

เฟิงซิงอิงกัดฟัน “อย่างไรสักวันหนึ่งเจ้าก็ต้องทอดทิ้งท่านพี่เถาป้อ

เจ้าเป็นบุตรสาวของคนร่ำรวยมิใช่หรือ อีกทั้งเจ้าก็งดงาม บางทีเจ้าอาจมี
คู่หมายที่ติดอยู่แล้ว และเขาอาจรอเจ้าอยู่ เจ้ากลับไปคราวนี้คิดว่าคนที่บ้าน
ของเจ้าจะยอมรับเรื่องนี้ได้หรือ ต่อให้เจ้าพยายามต่อสู้ก็มองไม่เห็นหนทาง
ที่จะสำเร็จอยู่ดี ไม่ว่าจะเพราะเจ้าเบื่อหน่ายหรือท่านพี่เถาป้อเหนื่อย
เกินไป สุดท้ายแล้วพวกเจ้าก็ต้องเลิกหากัน เจ้าคงไม่คิดจะทิ้งครอบครัว
ที่ดีของเจ้ามาอยู่อย่างยากลำบากกับท่านพี่เถาป้อหรอกกระมัง”

“ก็เป็นไปได้ แล้วถ้าครอบครัวของข้าไม่ต้องการให้ข้าเลี้ยงอาฮวน
ด้วยละ เจ้าจะดูแลเขาได้หรือ”

ร่องรอยแห่งความลึกลับปรากฏในแววตาของเมิงชิงอิง ดูเหมือนว่า
คนเดียวที่นางต้องการก็คือเถาป้อ ไม่ได้รวมไปถึงบุตรชายของเขที่เกิดจาก
สตรีอื่น แต่เพื่อให้ได้ความมั่นใจจึงตอบออกไป “แน่นอนว่าถ้าเจ้าไม่
ต้องการอาฮวน ข้าก็จะช่วยดูแลเหมือนเขาเป็นลูกชายของข้าเอง เจ้ารีบ
เขียนหนังสือหาย่าให้ท่านพี่เถาป้อ แล้วพาอาฮวนกลับบ้านเดิมของเจ้า หาก
ภายหน้าครอบครัวเจ้าไม่ต้องการอาฮวนจริงๆ ก็ส่งเขากลับมา”

เสี่ยวสู่ยพยักหน้า “ทำแบบนี้ก็ไม่ต้องเหนื่อยต่อลู่ เถาป้อก็ได้เจ้าช่วย
ดูแล ดูเหมือนเจ้าจะรักสามีข้ามาก”

คนฟังพยักหน้าพลางยิ้ม คิดว่าคำพูดของตัวเองสามารถกล่อมคน
ตรงหน้าได้สำเร็จแล้ว “ใช่แล้ว ข้าหลงรักเขาตั้งแต่อายุสิบเอ็ดสิบสอง คอย
มองเขามาตลอดจนกระทั่งเขาแต่งงานกับเจ้า แต่ความรักของข้าก็ยังมีมั่นคง
ดังนั้นขอให้เจ้ามั่นใจได้ว่าข้าจะทำหน้าที่ภรรยาของท่านพี่เถาป้อให้ดีที่สุด”

แม้นางจะไม่ชอบที่อีกฝ่ายมาพูดพล่าม แต่ก็ต้องยอมรับว่าสิ่งที่ฝ่าย
นั้นกล่าวมาสมเหตุสมผล กับสตรีทั่วไป ครอบครัวที่ดีคงยากที่จะยอมรับ
ว่าบุตรสาวหายไปห้าปีกลายเป็นภรรยาของชวณายากจนในพื้นที่ห่างไกล
ไม่ว่าจะเป็นตัวนางหรือเถาป้อ ถ้าต้องต่อสู้กับทัศนคติที่ไม่ยอมรับ หรือ
หากเกิดถูกบังคับให้เลือกขึ้นมาจะทำอย่างไร มิสู้ให้เขาได้อยู่กับสตรีที่รัก
เขา คอยดูแลเขาที่นี่ ต่างคนต่างมีสถานที่เหมาะสมแก่ฐานะของตน ตัว

เลือกเช่นนี้ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยกันทั้งสองฝ่าย

แต่ทั้งหมดนั้นก็เพราะสตรีเหล่านั้นไม่ใช่เจียนเว่ยเว่ยคนนี้

“ขอบใจในความคิดความปรารถนาดีของเจ้า แต่น่าเสียดายที่ข้าไม่คิดจะทิ้งสามีกับบุตรชายของข้าอยู่แล้ว ไม่ว่าครอบครัวของข้าจะยอมรับพวกเขาหรือไม่ ข้าก็จะหาทางให้พวกเราได้อยู่ด้วยกันจนได้” นางกล่าวอย่างมั่นใจ

ต่อให้พระบิดาพระมารดา หรือคนทั้งใต้หล้าไม่ยอมรับเถาป้อกับเถาไปฮวน นางก็จะหาทางอยู่กับพวกเขาให้ได้ ต่อให้ต้องสละฐานันดร นางก็ยอม

เผิงซิงอิงลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธ สตรีผู้นี้แต่แรกก็ไม่คิดจะทำตามที่นางต้องการอยู่แล้ว ทว่ากลับหลอกให้นางพูดพล่ามอยู่ได้ตั้งนาน

“เจ้าหลอกให้ข้าพูดทำไมตั้งนานหากไม่คิดจะฟัง”

“เพราะข้าอยากให้สามีของข้าได้ฟัง ว่าน้องสาวข้างบ้านของเขาคิดอย่างไรกับเขาแค่ไหน” เสี่ยวสูยยิ้ม ก่อนจะลุกไปคว้าหมวกปีกกว้างที่แขวนเอาไว้ข้างฝาบ้านขึ้นมา แล้วเดินไปเปิดประตู ว่างสูงใหญ่ผิวคล้ำแดงของเถาป้อยืนอยู่ด้านนอก ใบหน้าของเขาดูไม่ค่อยดีนัก

“ข้ารู้ว่าท่านต้องกลับมาเอาหมวก” ภรรยาเงยหน้าบอกด้วยรอยยิ้ม

เถาป้อละสายตาจากใบหน้านางไปมองเผิงซิงอิงที่แทบจะทรุด นางอาศัยมือเท้าโตะประคองตัวเอาไว้ด้วยใบหน้าซีดเผือด ที่แท้เพราะรู้ว่าท่านพี่เถาป้อจะกลับมา อีกฝ่ายถึงหลอกให้นางพูดพล่ามออกมาตั้งมากมาย สายตาที่ท่านพี่เถาป้อมองมาไม่มีแววแห่งความอบอุ่นเหมือนอย่างเคย

“ท่านพี่เถาป้อ...” เผิงซิงอิงเรียกเขา

“เผิงซิงอิง” เถาป้อเรียกนางด้วยชื่อเต็ม ไม่ใช่อาอิงเหมือนอย่างเคย “ขอบใจสำหรับความรู้สึกดีๆ ที่เจ้ามีให้ข้า แต่มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าต้องรู้เอาไว้สำหรับข้า เจ้าเป็นเหมือนน้องสาวเหมือนหลานสาวคนหนึ่ง ถ้านับตามศักดิ์ ท่านปู่ของเจ้าเป็นสหายนกับท่านพ่อข้า ข้ากับพ่อของเจ้าควรนับเป็นที่น้อง

ต่อไปให้เจ้าเรียกข้าว่าท่านอา และท่านอาคนนี่ต่อไปให้สิ้นไร้ภรรยาที่ไม่เคยคิดจะแต่งงานกับเจ้า”

ใบหน้าซีดราวกับไร้สีเลือดแต้มด้วยหยาดน้ำตา ดวงตาแดงก่ำ สะท้อนในหัวใจ “ท่านพี่เถาป้อ ข้าไม่ตีตรงไหนหรือเจ้าคะ ทำไมท่านใจร้ายกับข้าหนัก”

“ทำไมไม่ถามตัวตัวเอง เดิมทีข้าก็ไม่คิดเกินเลยกับเจ้าอยู่แล้ว ตอนนั้นเจ้ามาขู่แหยงให้ภรรยา มอบหนังสือหย่าให้ข้าอีก กล่าวอย่างไรถึงขู่แหยงให้ครอบครัวคนอื่นต้องแตกแยก หัวใจเจ้ายังมีความเป็นคนอยู่บ้างหรือไม่” ยิ่งพูดเสียงของเขาก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ ความโกรธปรากฏชัดในแววตา แม้แต่เสียงส่ายเองก็ไม่เคยเห็นสามีโกรธเช่นนี้มาก่อน นางเดินเข้ามาจับแขน ลูบอกเขาเบาๆ

แววตาที่เกรี้ยวกราดพลันอ่อนโยนลงเมื่อก้มมองภรรยา เขาได้ยินทั้งหมดที่พวกนางสนทนากัน แม้จะเป็นคำพูดที่ภรรยาเจตนาให้เขาได้ยิน แต่เขาก็ดีใจที่นางบอกว่าจะไม่มีวันทอดทิ้งเขากับบุตรชาย น้ำเสียงอ่อนโยนทำให้ไฟในหัวใจมอดดับลงเกือบหมดแล้ว

“ข้าแค่ต้องการให้ท่านรู้ว่านางคิดอย่างไรกับท่าน และให้นางรู้ว่าท่านคิดอย่างไรกับนางเท่านั้น ตอนนี้บรรลุเป้าหมายแล้ว ท่านก็บอกนางอย่างชัดเจน เฝิงชิงอิงรู้ตัวแล้วก็ปล่อยให้เถิด” เจ้าของบ้านเหลื่อมมอง “ยังไม่รีบไปอีก”

เฝิงชิงอิงทั้งเสียใจทั้งอับอาย นางใช้ฝ่ามือสองข้างปิดหน้าแล้วรีบวิ่งออกไปจากบ้านหลังนั้น เสียงส่ายเดินไปปิดประตูบ้าน ผ่อนลมหายใจยาว เพราะรู้ว่าสามีจะกลับมาถึงได้เชิญอีกฝ่ายเข้าบ้าน ถ้าเกิดเฝิงชิงอิงคิดอยากทำร้ายนางขึ้นมา สามีก็คงมาช่วยทัน คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะมาพูดพาล่ามเรื่องพวกนี้ ที่ผ่านมามาเถาป้อเอ็นดูนางมาก สตรีผู้นั้นเลยหลงคิดไปเองว่าเขามีใจให้ ตอนนี้คงรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร

แรงกดดันลดมาจากด้านหลัง กลิ่นกายของเถาป้อกระทบปลายจมูก

“ท่านไม่กลับไปที่นี่หรือ”

“เมื่อครู่ข้าได้ยินนางพูดว่าเจ้าอาจมีคู่หม้ายก่อนที่จะความจำเสื่อมจริงหรือ” ที่แท้เพราะประโยคนี้ที่ทำให้เขารู้สึกกระวนกระวายใจ

คนถูกกอดตอนใจ ทั้งข้าทั้งเอ็นดู นางจึงพลิกตัวในอ้อมแขนหันกลับมาเผชิญหน้ากับสามี “ถ้าเอาแบบไม่โกหกก็ใช่ ข้าเคยมีคู่หม้ายมาก่อน เป็นคนที่ท่านพ่อท่านแม่หาไว้ให้”

ใบหน้าของเถาป้อเยือกเย็น แววตาแสดงความไม่พอใจ แแรงกอดรัดก็แน่นขึ้น “เขาเป็นอย่างไร”

“ท่านจะสนใจไปใย ข้าแต่งงานกับท่าน ข้ามีสามีแล้ว ส่วนเขาเองป่านนี้ก็คงแต่งงานมีภรรยาไปแล้วเช่นกัน”

“ข้าอยากรู้ เขาเป็นใคร”

“เขาเป็นทหาร” ในที่สุดนางก็ต้องบอก “หน้าตาก็ค่อนข้างดี แต่ที่เราไม่ได้พบกันบ่อยนักเพราะเขามักไปที่ชายแดน ข้าเองก็ไม่ค่อยได้ออกจากบ้านไปไหน จะเจอกันก็เวลามีนงานเลี้ยงเท่านั้น”

นางนึกไปถึงใบหน้าคนผู้นั้น ผิวเข้มคล้ำเพราะตากแดด ทว่าใบหน้าของเขาก็องอาจสมกับเป็นทหาร เพียงแต่ไม่ได้บอกสามีว่าทหารที่ว่าไม่ใช่แค่หัวหน้ากอง แต่เป็นรองแม่ทัพคนหนึ่ง ความประทับใจที่มีต่อกันก็ค่อนข้างดี

“แล้วเจ้าชอบเขาหรือไม่”

“ท่านถามคำถามให้ตัวเองหึ่งหวงทำไม” นางหัวเราะ “ตอนนี้ข้าเป็นภรรยาของท่าน จะชอบใครได้อีก”

“แสดงว่าเจ้าเคยชอบเขามาก่อน” เถาป้อสรุปเอาเอง จากนั้นก็ซ่อนตัวภรรยาขึ้นอุ้มแล้ววางนางลงบนเตียง จับแขนสองข้างของนางไว้เหนือศีรษะ “ข้าจะทำให้เจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นของข้า ของเถาป้อคนนี้เพียงผู้เดียวเท่านั้น ห้ามไม่ให้เจ้าคิดถึงหรือชอบชายอื่นอีก”

ไม่มีใครรู้ว่าทำไมบ่ายวันนั้นเถาป้อถึงกลับไปที่นี่ของเขาซ้ำกว่าปกติ

เกือบช่วยาม¹

วันเวลาผันผ่าน การเก็บเกี่ยวข้าวใช้เวลาเกือบสิบวันก็สิ้นสุดลง ชาวทั้งหมดจะขายผ่านพ่อค้าคนกลางที่เอาเกวียนมารับถึงในหมู่บ้าน เมื่อได้เงินจากการขายข้าวเถาปอกก็จ่ายเงินให้พ่อค้าคนนั้นเพื่อขอติดเกวียนไปที่เมืองหลวงด้วย ในเกวียนยังพอมีที่เก็บสัมภาระทางด้านหลังและให้สามคนพ่อแม่ลูกเบียดกันอยู่ในนั้นได้

เสี่ยวสู่เอามาเฉพาของที่จำเป็นกับอาหารแห้งที่นางเตรียมไว้ बादแผลที่ศีรษะของนางก็หายแล้วเช่นกัน มีเพียงรอยสะเก็ดเล็กๆ ที่เหลืออยู่เท่านั้น แต่ถ้าดึงผมลงมาปิดก็มองไม่เห็นแล้ว วันรุ่งขึ้นก็มาขึ้นเกวียนของพ่อค้าให้ตรงเวลา บ้านก็ฝากท่านลุงเผิงช่วยดูแลให้ นอกจากนี้ท่านลุงเผิงยังมอบเงินบางส่วนช่วยเหลือ หัวหน้าหมู่บ้านเองก็มอบให้เช่นกันเพราะรู้ว่าค่าใช้จ่ายในเมืองหลวงค่อนข้างสูง นางจดจำความเมตตาครั้งนี้ของทุกคน และรับปากว่าจะตอบแทนพวกเขาคืนเป็นร้อยเท่าในภายหลัง ไม่มีใครจริงจังกับคำสัญญานี้ แต่ยินดีต่อความกตัญญูที่นางมอบให้

จากนั้นเกวียนของพ่อค้าก็ออกเดินทางมุ่งหน้าสู่เมืองหลวงแคว้นเจียน

¹ 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมงโดยประมาณตามเวลาสากล

สี่ คนตายกลับฟื้น

การเดินทางไปที่เมืองหลวงไม่ได้ใช้เวลานานนัก ไม่นานก็มาถึงประตูเมือง ทหารตรวจสอบคนเข้าออกแล้วก็ปล่อยเข้าไปด้านใน เถาป้อเคยมาที่นี่ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน ยังรู้สึกว่าการเมืองหลวงดูไม่ได้เปลี่ยนแปลงเท่าใด คนที่ใช้ชีวิตในเมืองหลวงมาตลอดอย่างเสี่ยวส่วยเองก็เช่นกัน แต่เถาป้อชวนผู้ไม่เคยก้าวเท้าออกจากหมู่บ้านกลับตื่นตื่น เขาลิ้มความรู้สึกเมื่อยที่ต้องนั่งอยู่บนเกวียนแข็งๆ เป็นเวลานานไปเลย ก่อนเอื้อมมือไปจับมือบิดาข้างหนึ่งมารดาข้างหนึ่ง

หมู่บ้านที่พวกเขาอยู่มีไม่ก็สิบชีวิตเท่านั้น แต่ที่เมืองหลวงกลับมีผู้คนมากมายเดินผ่านไปมา การแต่งกายล้วนแตกต่างกันออกไป แม้วันนี้พวกเขาจะเลือกเสื้อผ้าที่ดีที่สุดมาสวมแล้ว ก็เห็นได้ชัดว่าไม่อาจเทียบได้กับผู้คนในเมืองหลวง เสื้อผ้าเหล่านั้นมีสีสันสดใสและหลากหลายรูปแบบ

“เราไปหาโรงเตี๊ยมแล้วก็หาร้านอาหารกินก่อนดีกว่า อาฮวนน่าจะหิวแล้ว” มารดารู้ใจบุตรชาย

สามียอมเห็นด้วย ก่อนหน้านี้ตอนที่มาสอบเขาได้เข้าพักที่โรงเตี๊ยม

ราคาถูกแห่งหนึ่ง สภาพออาจไม่ได้ดีแต่ก็นับว่าพออยู่ได้ หลายปีผ่านไป
โรงเตี๊ยมยังตั้งอยู่ที่เดิม เงินที่มีไม่สามารถพักในสถานที่ที่ดีกว่านี้ได้ อีกทั้ง
ยังไม่รู้ว่าจะต้องอยู่อีกนานแค่ไหน อะไรที่สามารถประหยัดได้ก็ต้อง
ประหยัดไว้ก่อน

ด้านข้างโรงเตี๊ยมยังมีร้านบะหมี่ราคาถูก พวกเขาสั่งบะหมี่สองชาม
แม่ลูกแบ่งกันกิน ส่วนเกาป้อมีของตัวเองหนึ่งชาม แมร์สชาติไม่ดีมาก แต่
สำหรับเด็กน้อยที่แทบไม่เคยกินอาหารในร้านข้างทางมาก่อนกลับรู้สึกว่
บะหมี่ชามนี้มีรสชาติแปลกใหม่

หลังจากกินบะหมี่แล้วก็พากันกลับที่พัก แม้จะนั่งเกวียนมาเฉยๆ
แต่ความรู้สึกไม่สะดวกสบายก็ทำให้ร่างกายอ่อนล้า คนที่ตื่นเต็นที่สุดอย่าง
เกาไปฮวนยังหลับทันทีที่หัวถึงหมอน เสี่ยวส่วยนั่งข้างเตียงลูบศีรษะบุตร
ชายที่นอนหลับสนิท

“เจ้าจะไปหาท่านพ่อท่านแม่เลยหรือไม่” สามี่ใช้น้ำในอ่างใบเล็กเช็ด
ตัวพลางเอ่ยถามภรรยาที่นั่งอยู่ข้างบุตรชาย ในที่สุดก็มาถึงเมืองหลวง ชะตา
กรรมของเขาไม่อาจหลีกเลี่ยง อีกทั้งเสี่ยวส่วยเองก็คงอยากเจอบิดามารดา
ของนางมากเช่นกัน

“คงไปเจอในทันทีไม่ได้ ข้าต้องหาคนช่วยก่อน ถ้าเกิดไปเจอตอนนี้
เกรงว่าท่านพ่อท่านแม่จะตกใจ” นางให้เหตุผลที่จริงส่วนหนึ่ง อีกส่วนคือ
รู้ว่าเวลานี้ไม่มีหลักฐานอะไรติดตัว นางนับเป็นอะไรถึงกล้าไปขอเข้าเฝ้า
ฮ่องเต้กับสองเฮา แม้แต่การเข้าพบรัชทายาทในตำแหน่งก็ยังแทบไม่มีโอกาส
ดังนั้นจึงต้องหาคนที่น่าเชื่อถือและไว้ใจได้ช่วยเหลือ

นางมีคนในใจอยู่แล้ว สหายที่คบหากันมานาน เทียวเล่นและเล่า
เรียนมาด้วยกัน จำได้ว่าก่อนที่นางจะหายตัวไปฝ่ายนั้นก็มีคู่หม้ายคนหนึ่ง
เกรงว่าเวลานี้หน้าจะแต่งงานออกเรือนไปแล้ว

“วันนี้ท่านกับลูกพี่ที่นี้ ข้าจะรีบหาทางติดต่อสหายให้ช่วยเหลือ
พวกเรา”

เดิมทีเถาปอไม่เอียงให้นางออกไปด้านนอกคนเดียว แต่ถ้าเขาไปด้วยก็จะมีใครดูแลบุตรชาย อีกทั้งตอนนี้ไม่มีใครในครอบครัวภรรยาที่รับรู้ตัวตนของเขากับบุตรชาย ให้ภรรยาไปคนเดียวน่าจะดีกว่า ทว่าเขาก็อดเป็นกังวลไม่ได้จึงเอ้อมไปคว้ามือภรรยาмаกุมไว้

“ข้ากับลูกจะรอเจ้ากลับมา”

ผู้เป็นภรรยาชะงักไปครู่หนึ่ง รู้ดีว่าอะไรคือสิ่งที่สามีหวาดกลัว นางก้มลงจูบที่แก้มของเขาแล้วเอ่ย “ข้าแค่ออกไปส่งจดหมายให้สหายครูเดียวจะไม่หนีหายไปไหน เราจะต้องไปพบครอบครัวของข้าด้วยกัน ข้าสัญญา”

สุดท้ายเถาปอก็จำต้องปล่อยมือภรรยาไป เขาเองก็รู้สึกง่วงเช่นกัน แต่ไม่กล้าข่มตาหลับ ได้แค่เอนตัวข้างบุตรชาย สายตาจ้องมองไปที่ประตูหวังว่าภรรยาจะเปิดกลับเข้ามาอีกครั้ง มือที่จับผ้าห่มเอาไว้กำแน่น

นางออกจากโรงเตี๊ยมด้วยความรู้สึกกระวนกระวาย ก่อนหน้านั้นนางเข้าใจว่าสามีมีความหวาดกลัวบางอย่าง ดูเหมือนเขากลัวว่านางจะทอดทิ้งเขาไป กลัวว่าเมื่อก้าวออกมาแล้วจะไม่หวนกลับไปอีก ในใจเจ็บปวดไม่ใช่เพราะความไม่เชื่อใจ แต่เพราะฐานะของสามีต่ำต้อยทำให้เขาดูแคลนตัวเอง ต่อไปนางต้องหาทางทำให้เขามั่นใจและเชื่อในสายสัมพันธ์ของสามีภรรยามากขึ้นกว่านี้

แต่ก่อนจะไปถึงขั้นนั้นต้องจัดการเรื่องพบครอบครัวให้ได้เสียก่อน ประตุตำหนักรัชทายาทและวังหลวงสูงเกินไป แต่ประตุจวนขุนนางยังต่ำกว่า นางมุ่งหน้าไปหาสหายที่เคยคบหากัน นามว่าเส้นเจียวซือ สกุลเส้นเป็นขุนนางระดับกลาง บิดาของเส้นเจียวซือไม่ใช่เสนาบดีแต่ก็นับว่ามีอิทธิพลในเมืองหลวงพอสมควร จนสามารถส่งบุตรสาวเข้าเรียนร่วมกับองค์หญิงองค์ชายในวังหลวงได้

บุตรสาวสกุลเส้นแตกต่างจากบุตรสาวขุนนางคนอื่นที่นางเคยพบ เส้นเจียวซือไม่มีกฏเกณฑ์ตีกรอบตัวเอง ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติหรือรักษา

ภาพลักษณ์เช่นสตรีนางอื่น นางจะทำในสิ่งที่อยากทำ พุดในสิ่งที่นางอยาก พุด นิสัยเช่นนี้ถูกใจองค์หญิงนักหนา จึงกลายเป็นสหายที่สนิทสนมกันในเวลาต่อมา คนอื่นอาจคบหานางเพื่อหวังพึ่งพาในอำนาจขององค์หญิง แต่เส้นเจียวซื่อก็แค่หาสหายเล่นสนุก ห้าปีมานี้คนเดียวที่ไม่ใช่ครอบครัว นางยังคิดถึงเส้นเจียวซื่อมากที่สุด

คู่หม้ายของเส้นเจียวซื่อในเวลานั้นคือบุตรชายสกุลซาง ชางลู่เหวิน บิดาเป็นเสนาบดี พวกเขามีอำนาจในมือ ทว่าที่ยังขาดคือเงินทอง สกุลเส้นสามารถเติมเต็มในส่วนนี้ได้ อีกทั้งสองคนก็ชอบพอกันอยู่แล้ว การหมั้นหมายจึงเป็นความเต็มใจของทั้งสองฝ่าย บัดนี้ผ่านมานานถึงห้าปีแล้ว ทั้งคู่คงแต่งงานเข้าหอกันแล้ว ดังนั้นแทนที่จะไปตามหาเส้นเจียวซื่อที่สกุลเส้นควรมาตามหาที่สกุลซางจะเหมาะกว่า

ก่อนไปที่สกุลซางนางแวะร้านเครื่องเขียน ซื้อกระดาษและขอยืมหมึกจากในร้านเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง นำจดหมายฉบับนั้นมาที่หน้าจวนแม่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดีที่สุดก็ยิ่งด้อยกว่าสาวใช้ในจวนขุนนาง แต่เพราะทำทางเรียบร้อย ใบหน้างดงามคล้ายได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดีจึงยังพอมีความน่าเชื่อถือ

“พี่ชาย ข้าเป็นสาวใช้จากสกุลเว่ย คุณหนูของข้าเป็นสหายกับฮูหยินน้อยเส้นเจียวซื่อ คุณหนูต้องการส่งจดหมายให้ฮูหยินน้อย ไม่ทราบข้าสามารถมอบจดหมายให้ใครได้บ้าง”

ทหารยามหน้าประตูมองดูสตรีตรงหน้า แม้เสื้อผ้าเก่าไปสักหน่อย แต่ท่าทางของนางก็พอน่าเชื่อถือ พวกเขาจึงขอให้นางรอ ไม่นานพ่อบ้านก็ออกมารับจดหมายนำกลับไปด้านใน นางยึดตัวขึ้นมองอยู่สักพัก หวังว่าจดหมายจะถึงมือของอีกฝ่าย ครู่หนึ่งก็หมุนตัวเดินจากไป

นางไม่อาจเปิดเผยตัว ไม่ใช่เพราะกลัวอันตราย แต่กลัวว่าจะถูกหัวเราะเยาะมากกว่า ตอนนั้นแม้จะอ้างว่าเป็นสาวใช้จากจวนขุนนางก็อาจมีคนไม่เชื่อด้วยซ้ำ ถ้าเดินเข้าไปบอกนางคือองค์หญิงที่ทุกคนต่างเข้าใจ

ว่าเสียชีวิตไปเมื่อห้าปีก่อนใครกันจะเชื่อถือ ถ้าไม่ถูกหัวเราะเยาะก็อาจถูกจับส่งทางการซื้อหาแอบอ้างเบื้องสูง

นางไม่มีทางเลือกนอกจากหวังว่าสหายจะได้อ่านจดหมายฉบับนั้น

ภายในจวนสกุลซาง พ่อบ้านนำจดหมายที่ได้รับมามอบให้ฮูหยินน้อย

ในศาลากลางสวน ตอนนั้นฮูหยินน้อยกำลังหยอกล้อกับบุตรสาววัยชวบเศษ เส้นเจียวชื่อแต่งงานสองปีก็ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่ง กลายเป็นแก้วตาดวงใจของสกุลเส้นกับสกุลซาง ซางลู่เหวินรักบุตรสาวคนนี้มาก เพราะนางเหมือนภรรยาของเขา สองแม่ลูกจึงได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดี

“ฮูหยินน้อยขอรับ เมื่อครู่นี้มีสาวใช้จากสกุลเว่ยนำจดหมายจากคุณหนูสกุลเว่ยมามอบให้ท่านขอรับ”

คนฟังรู้สึกประหลาดใจ นางเคยได้ยินชื่อสกุลเว่ยแต่ไม่เคยสนทนากันมาก่อน คุณหนูสกุลเว่ยหน้าตาเป็นอย่างไรก็จำไม่ได้แล้ว เหตุใดอีกฝ่ายจึงให้สาวใช้ส่งจดหมายมาหานาง ยิ่งคิดยิ่งไม่เข้าใจ ทว่าก็ส่งบุตรสาวให้แม่นมช่วยดูแล ก่อนเอื้อมมือไปรับจดหมายจากพ่อบ้านมาอ่าน

ดวงตาคู่นั้นเบิกกว้างเมื่อเห็นตัวอักษรคุ่นตา พวกนางเรียนร่วมอาจารย์กันมาตั้งแต่ยังเด็ก ลายมือของสหายคนสนิทจะจดจำไม่ได้ได้อย่างไร สายตากวาดอ่านเนื้อหาภายใน

คุณหนูเส้น นานแล้วไม่ได้พบกัน ห้าปีมานี้เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ข้ายังสุขสบายดี เพียงแต่เกิดปัญหาเล็กน้อยทำให้ไม่สามารถกลับมาพบเจ้าได้ เวลานี้ข้าเดินทางมาถึงเมืองหลวงแล้ว หวังว่าพวกเราจะได้รู้สึกถึงความหลังครั้งเก่า พຽ່ງนี้ยามอยู่² เราไปชมเดือนด้วยกันเหมือนเคย ข้าจะรอเจ้าอยู่ที่เดิม

² ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. ถึง 12.59 น.

เนื้อความจบลงเพียงเท่านั้น ลงท้ายชื่อ “เว่ยเจียน” ทุกอย่างกระตุก หัวใจเลื่อนเจียวชื่ออย่างรุนแรง ทั้งลายมือทั้งเรื่องการชมเดือนยามอู่ ซูหยิน น้อยสกุลช่างมันใจว่าสิ่งที่เขียนในจดหมายฉบับนี้คือความลับที่มีเฉพาะ สหายเท่านั้นที่ทราบความนัย มือที่จับกระดาษกำแน่นขึ้น ลมหายใจติดขัด ไม่ได้สนใจว่าพ่อบ้านกำลังยืนรออยู่หรือไม่ ในใจต่อสู้ระหว่างความคาด หวัง ความกลัว และความรู้อีกยกเกินจะเชื่อได้ เพราะทุกสิ่งมีเพียงแค่นาง กับองค์หญิงเจียนเว่ยเว่ยผู้ที่หายสาบสูญไปจนคิดว่าสิ้นพระชนม์ไปแล้ว เท่านั้นที่รู้

ห้าปีก่อนในงานล่าสัตว์ของราชวงศ์และเหล่าขุนนาง คนร้ายจำนวน หนึ่งอาทิตย์ช่วงเวลาที่พักบุตรออกไปล่าสัตว์เข้ามาโจมตีกระโจมของเชื้อ พระวงศ์และบุตรสาวขุนนาง เหตุการณ์ครั้งนั้นวุ่นวาย หลายคนหนีตายกัน ไปคนละทาง องค์หญิงกับนางกำนัลหายตัวไป ต่อมาพบศพนางกำนัลที่ สวมชุดขององค์หญิงไม่ไกลจากจุดล่าสัตว์ แต่กลับค้นหาลูกหญิงไม่พบ ไม่ว่าจะระดมคนมากมายออกตามหาอย่างไร ผ่านไปสามเดือนแล้วก็ไม่พบ แม้กระทั่งศพ ในที่สุดฮ่องเต้ก็ประกาศการสิ้นพระชนม์ขององค์หญิงที่ทรง รักยิ่ง แล้วห้าปีในจดหมายก็ตรงกับช่วงเวลาที่ยังองค์หญิงหายตัวไป เนื้อความในจดหมายเป็นเรื่องจริง หมายความว่าคนที่นางเข้าใจว่าตายไป แล้วฟื้นกลับมาเช่นนั้นหรือ

เลื่อนเจียวชื่อไม่ทันตั้งตัว นางอ่านจดหมายฉบับนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้ว ก็นึกขึ้นได้ “ใครเป็นคนมาส่งจดหมายฉบับนี้”

“ข้าน้อยรับมาจากมือของสาวใช้คนหนึ่งขอรับ” พ่อบ้านตอบไปตาม ตรง

ซูหยินน้อยขยับตัวเอ่ยถามเสียงเครียด “หน้าตาทำทางเป็นอย่างไร”
“เป็นสตรีหน้าตาอ่อนช้อยดี เสื้อผ้าเก่าไปสักหน่อยแต่สะอาดสะอ้าน กิริยาทำทางเหมือนสาวใช้ที่ได้รับการอบรมมาอย่างดี ถ้าซูหยินน้อยต้องการ พบ ข้าน้อยจะให้คนไปตามมาให้เผื่อว่านางยังรออยู่” พ่อบ้านทำท่าจะออก

ไป แต่เจ้าหน้าที่ยกมือห้ามเอาไว้เสียก่อน

“ไม่ต้อง ป่านี้นางคงไปแล้ว”

ในเมื่อเวลานัดหมายเป็นวันพรุ่งนี้ แสดงว่าอีกฝ่ายไม่ได้ต้องการพบ นางในเวลาไหน หรือบางทีการนัดหมายก็เพื่อเป็นคำยืนยันตัวตนของอีกฝ่าย ‘ชมเดือนยามอยู่’ องค์หญิงคิดขึ้นด้วยตัวเอง เป็นคำเรียกเล่นระหว่างพวก นางสองคน ที่แม้แต่นางกำนัลคนสนิทก็ไม่เคยรู้มาก่อน นางไม่เชื่อว่าจะมี คนอื่นเอาคำนี้มาแอบอ้างได้ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นแสดงว่านางกำลังคิด... หวัง ว่าคนที่ตายไปแล้วจะฟื้นกลับมาได้จริงๆ

ตลอดทั้งวันนับจากนั้นจิตใจของเส้นเจียวซื่อก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นาง ปล່อยให้แม่นมดูแลบุตรสาว แม้แต่อาหารมื้อเย็นนางก็กินได้น้อยกว่า ปกติ จนสามีนึกเป็นห่วง จากนั้นนางก็กลับเข้าห้องล้มตัวลงนอนทว่าดวงตากลับไม่อาจหลับให้หลับได้ สุดท้ายสามีที่นอนข้างกันทนไม่ไหว พลิกตัวขึ้น ใช้มือรองศีรษะตัวเองมองมาที่ภรรยา เขาไม่เคยเห็นภรรยาเป็นเช่นนี้ มาก่อน จำต้องเอ่ยถามให้หายข้องใจ

“เกิดอะไรขึ้น เกี่ยวกับจดหมายที่เจ้าได้รับวันนี้ใช่หรือไม่”

เส้นเจียวซื่อพลิกตัว ไม่ผิดคาดว่าพ่อบ้านคงรายงานให้สามีทราบ แล้ว “ลู่วิน ท่านเชื่อหรือไม่ว่าคนเราสามารถฟื้นจากความตายได้”

“มีใครมาชวนเจ้าเข้าลัทธิอะไรหรือไม่” สามีเอ่ยถาม ตอนนี้มีลัทธิ ความเชื่อแปลกๆ เกิดขึ้น บางคนก็เชื่อนักพรตที่อ้างว่าเป็นเทพเซียน สามารถรักษาโรคหรือช่วยคนจากความตายได้ แม้ภรรยาของเขาจะดูไม่ เหมือนคนที่เชื่อเรื่องหลอกลวงพวกนั้น แต่ก็ต้องถามไว้ก่อน

“ไม่ใช่แบบนั้น ข้าดูเหมือนคนที่เชื่อเรื่องพวกนั้นหรือ” ภรรยาเอ่ย ไปหน้างัว

“เอาละ ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องไสยศาสตร์ความเชื่อ ก็เป็นไปได้ว่าความ ตายนั้นเกิดจากการเข้าใจผิด ข้าเคยได้ยินว่าในบางพื้นที่มีการยืนยันศพผิด

เพราะใบหน้าและดูไม่ออกไปแล้ว เลยอาศัยว่าศพนั้นสวมเสื้อผ้าเหมือนญาติตัวเองก็คิดว่าใช่ ภายหลังคนที่เข้าใจว่าตายมาปรากฏตัวในงานศพตัวเองก็มี” ขางลู่เหวินแค่เล่าเรื่องที่เคยได้ยิน แต่ไม่รู้ภรรยาเอาเรื่องพวกนี้มาจากไหน

“ข้าแค่นี้ได้รับจดหมายจากคนที่ข้าคิดว่าตายไปแล้ว” เล็นเจียวชื่อลูกชิ้นหนึ่ง ถึงจะคิดว่านี่ควรเป็นความลับ แต่ตอนนั้นนางแต่งงานมีบุตรสาวมีสามีแล้ว เรื่องสำคัญเช่นนี้ยังไงก็ต้องบอกสามีเอาไว้ก่อน จดหมายจึงถูกยื่นส่งไปให้เขาอ่าน ตะเกียงที่หวนนอนจุดสว่างให้มองเห็นตัวอักษรสวยงามที่ปรากฏบนกระดาษ

ขางลู่เหวินอ่านจดหมายที่ภรรยาส่งมาให้ เดิมทีก็ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ หากไม่ใช่เพราะภรรยาบอกก่อนหน้านี้ว่าเป็นจดหมายจากคนที่นางคิดว่าตายไปแล้ว เขาก็อาจไม่ได้เฉลียวใจถึงความแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นก็ได้ ขางลู่เหวินอ่านซ้ำสองรอบ มองชื่อที่ลงท้าย นึกถึงคนรู้จักของภรรยาที่ตายไป พอจะมีคนเดียวที่เข้าเค้า เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกตื่นตระหนกไม่น้อย

“เจ้าคิดว่านี่คือจดหมายจาก... องค์หญิงหรือ” ประโยคหลังเขาอย่างยิ่ง ราวกับกลัวว่าคนอื่นจะได้ยิน

ภรรยาพยักหน้า “ข้าจำลายมือได้ ตรงส่วนนี้ที่บอกว่าไม่ได้พบกันห้าปีก็ตรงกับเวลาที่องค์หญิงหายไป แล้วยิ่งตรงนี้ ชวนไปชมเดือนยามอู๋มีแค่ข้ากับองค์หญิงเท่านั้นที่รู้ว่าชมเดือนยามอู๋คืออะไร อีกทั้งนางบอกว่ามาจากสกุลเว่ย ข้าไม่เคยพบคุณหนูสกุลเว่ยคนใดมาก่อน พอคิดดูแล้วการลงชื่อว่าเว่ยเฉียน มันก็แค่สลับคำจากเฉียนเว่ยเว่ยเป็นเว่ยเฉียนเท่านั้นเอง”

ฟังจากคำพูดภรรยาแล้วมือที่ถือกระดาษอยู่ก็กำแน่น ถ้าเกิดเรื่องนี้เป็นความจริงเกรงว่าจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ “อันที่จริงปีนั้นก็ไม่มีใครได้พบศพองค์หญิง มีเพียงแค่ร่องรอยเหนือหน้าผาเท่านั้น ก็มีความเป็นไปได้ว่าปีนั้นองค์หญิงไม่ได้สิ้นพระชนม์ไปจริง แต่... จดหมายฉบับนี้ก็ไม่มีอะไร

มายืนยัน เจ้าจะไปตามที่นัดหรือ”

มืออันเย็นเฉียบของภรรยาจับเขาเอาไว้ ดวงหน้าภายใต้แสงไฟซีดขาว “ถ้านี่คือองค์หญิงจริงๆ เล่าลู่เหวิน ถ้าองค์หญิงยังมีชีวิตอยู่จริง ข้าต้องไปพบองค์หญิง ข้าต้องไปเห็นด้วยตาตัวเองให้ได้”

ช่างลู่เหวินทอดกรรยา “พรุ่งนี้ข้าจะไปกับเจ้า เพื่อว่าเกิดอะไรขึ้นจะได้ช่วยเหลือเจ้าได้ ว่าแต่... ชมเดือนยามอยู่คืออะไร”

เขารู้สึกได้ว่าร่างของภรรยาในอ้อมแขนเกร็งขึ้น เสียงนางเอ่ยไม่เต็มคำนัก “เรื่องนั้น... ช่างมันเถอะ พรุ่งนี้ท่านก็รู้เอง”

เมื่อวานเสียส่วยแค่นี้ไปฝากจดหมายเอาไว้ นางไม่รู้ว่าสหายจะมาตาม ที่นัดหมายหรือไม่ ได้แต่หวังว่าอีกฝ่ายจะยอมเสียส่วย หวังว่าอีกฝ่ายจะไม่ลืมข้อความลับระหว่างกัน วันหนึ่งจึงบอกสามีว่ายามอันนางต้องออกไปพบคนอื่นครั้ง สี่หน้าของเถาป้อดูลังเล เขาบอกว่าจะขอติดตามไปด้วยได้หรือไม่ การรอลูอยู่เฉยๆ ทำให้เขากระวนกระวายใจจนแทบบ้า โชคดีที่ภรรยาใช้เวลาไม่นานนัก วันหนึ่งนางกำลังจะได้พบสหาย หากเขาต้องรอลูอยู่ที่นี้เหมือนเมื่อวานอีกคงจะกลายเป็นบ้าไปจริงๆ อย่างน้อยก็ขอให้ได้มองอยู่ไกลๆ ก็ยังดี

เสียส่วยตอบตกลง อย่างไรก็ตามก็ต้องแนะนำเถาป้อให้รู้จักกับสหายอีกทั้งท่าทางของเขาก็ดูน่าสงสาร นางจับมือสามีไว้ ลูบหลังมือเขาเบาๆ แทนการปลอบโยน ถือโอกาสพาเถาป้อไปฮวนออกไปเดินในเมืองให้เขาได้รู้จักบรรยากาศในเมืองหลวงดีขึ้น

หมู่บ้านที่เคยอาศัยอยู่มีเพียงตลาดเล็กๆ ที่ร้านค้าไม่มาก สินค้าก็มักขายแบบเดิมๆ จะดีหน่อยก็ตอนเวลามีพ่อค้าเข้ามาจับซื้อข้าวซึ่งมักจะเอาของจากในเมืองมาขายด้วย หรือนานๆ ครั้งก็มีขบวนพ่อค้าผ่านมาบ้าง แต่ส่วนใหญ่พวกเขาไม่ได้แวะที่หมู่บ้านชานาเพราะรู้ว่าคนเหล่านี้ไม่ได้มีเงินมากนัก เด็กน้อยอายุสามขวบจึงไม่เคยเห็นตลาดที่มีร้านค้ามากมาย เช่นนี้มาก่อน

วันนี้บิดาอุ้มเขาไว้ สองมือกอดคอแน่น ดวงตากลมโศกใส่สรวาด มองซ้ายทีขวาที บางครั้งพ่อค้าแม่ค้าก็เอ็นดูให้ของกินเล็กๆ น้อยๆ แก่เขา ปากเล็กๆ กล่าวขอบคุณด้วยท่าที่เขินอาย ทั้งสามแหวะพักกันที่ร้านชาลาเปา ข้างทาง สามคนพ่อแม่ลูกกินชาลาเปาคนละลูกด้วยราคาที่แสนปวดใจ เพราะที่นี่ไม่มีทางเลือกมากนัก

จนกระทั่งใกล้ยามค่ำ นางจึงพาสามีกับบุตรชายเดินเลาะตรอกซอย ไปที่ทางเดินริมน้ำใกล้กับร้านน้ำชาแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีต้นหลิวขนาดใหญ่ให้ร่มเงา ไม่ไกลนักมีสะพานพาดข้ามทางน้ำ จนใกล้ถึงเวลานางก็ให้สองพ่อลูกนั่งหลบแดดอยู่ใต้ชายคาร้านน้ำชาด้านหลัง ส่วนนางไปยืนรอใต้ต้นหลิว สายตามองสะพานไม้แฉ่วหนึ่ง หวังจะได้พบคนที่รอคอย

แดดในช่วงยามค่ำค่อนข้างร้อน ร่างหนึ่งถือร่มกระดาษค่อยๆ เดินข้ามสะพาน นางสวมเสื้อฝ้างดงามอย่างสตรีชั้นสูงในเมืองหลวง ฝ่ายนั้นหยุดยืนบนสะพาน มองมาที่ใต้ต้นหลิว เห็นร่างหนึ่งในชุดเก่าเย็นเดียวดาย ในใจตื่นระทึก ไม่กล้าหันกลับไปมองสามีที่เดินตามมาด้านหลัง เพราะกลัวว่านางจะถูกหลอกกลางจนเกิดอันตรายเขาจึงตามมาไม่ห่างนัก หากว่าเกิดสิ่งใดขึ้นจะได้ช่วยเหลือกันทันเวลา

เส้นเจียวชื้อจ้องมองสตรีใต้เงาต้นหลิวมาแต่ไกล แต่เพราะแดดจัดจ้าจึงทำให้สายตาพร่ามัวไปบ้าง นางกุมมืออันลั่นเทาของตัวเองที่จับร่มเอาไว้ บังคับร่างให้ก้าวเดินเข้าไปใกล้ อีกฝ่ายยืนตรงด้วยท่าทางคุ่นเคยมองมาเช่นกัน นานแล้วที่นางไม่ได้พบคนท่าทางเช่นนี้ แต่ก็มิเคยลืมเลือน ยิ่งใกล้ต้ายิ่งร้อนผ่าวและแดงก่ำ

ห่างออกไปไม่กี่ก้าว คนหนึ่งยืนอยู่ใต้ร่มต้นหลิว อีกคนถือร่มกลางแดดจ้า ทั้งสองสบสายตาทันที ครู่เดียวที่คล้ายจะมองให้แน่ใจเส้นเจียวชื้อก็ทิ้งร่มกระดาษในมือแล้ววิ่งเข้ามาสวมกอดสตรีในชุดเก่าสีทึม พวกนางเหมือนมาจากคนละโลก ทว่าสองร่างแนบชิดสนิทสนม ผู้โถมร่างเข้ามา กอดร่ำให้

“เป็นองค์หญิงจริงๆ หม่อมฉันคิดว่าฝันไป”

ผู้ถูกกอดโอบแผ่หลังนั้น ตบเบาๆ น้ำเสียงสั้นเครือ “ไม่ได้พบกันนาน แม่แต่งงานแต่งงานเจ้าก็ไม่ได้มา ขอโทษด้วย แต่ดีเหลือเกินที่เจ้าไม่ลืมสถานที่ของเรา” แม้จะพูดให้ติดตลกอย่างไรก็ไม่มีใครหัวเราะออกมา ตอนนี้มีเพียงเสียงสะอื้นเท่านั้น นางจึงกอดร่างอันลั่นเทาเอาไว้แน่น “ข้ากลับมาแล้ว ข้ากลับมาแล้วเจียวซื่อ”

เส้นเจียวซื่อขมอมองค์หญิงให้เต็มตาอีกครั้ง แม้สวมเสื้อผ้าเกา รากาถูก ผิวคล้ำไปสักนิด ใบหน้าซุบตบไปสักหน่อย แต่นี่ก็คือองค์หญิงเฉียนเว่ยเว่ยสหายของนางไม่ผิดแน่นอน ห้าปีแล้วที่นางทุกข์ทรมานเพราะคิดว่าอีกฝ่ายตายจากไปตั้งแต่งงานล่าสัตว์ครานั้น ต่อมาคนที่ตายกลับฟื้นคืนมาอยู่ตรงหน้านาง

ซางลู่เหวินตามภรรยาไม่ไกล สตรีตรงหน้าคุ่นตาอย่างยิ่ง ในฐานะบุตรชายขุนนาง เขาเคยพบองค์หญิงตามงานเลี้ยงหลายครั้ง แต่ไม่สนิทสนมใกล้ชิดเหมือนเส้นเจียวซื่อ ตอนนี้ได้เห็นท่าทางภรรยา เขาก็แน่ใจว่าอีกฝ่ายคงเป็นองค์หญิง ซางลู่เหวินจึงเดินเข้ามาใกล้แล้วทำท่าจะก้มลงแสดงความเคารพ แต่ถูกองค์หญิงเรียกไว้เสียก่อน

“คุณชายซาง ไม่ต้องทำเช่นนั้น”

เมื่อถูกห้ามซางลู่เหวินก็กลับมายืนตัวตรง ได้มองใกล้ๆ หัวใจก็แทบจะหลุดออกมาจากอก เป็นองค์หญิงไม่ผิดแน่นอน ใบหน้างดงามเช่นนี้จะมียี่คน อีกทั้งภรรยา กอดอีกฝ่ายไว้แน่น เขาก็ยังมั่นใจ มีหรือเส้นเจียวซื่อจะจำสหายของตนเองไม่ได้

“ห้าปีนี้ทรงหายไปไหนเพคะ” สหายถามด้วยเสียงสะอื้น รวากับกล่าวโทษที่นางหายไปไม่บอกกล่าว

องค์หญิงกุมมือสหายไว้ “มีเรื่องมากมายเกิดขึ้น ข้าจะค่อยๆ เล่าให้เจ้าฟัง แต่ก่อนอื่นข้าต้องแนะนำให้เจ้ารู้จักคนก่อน” นางหันไปกวักมือเรียกคนที่จ้องมองมาแต่ไกล สองพ่อลูกลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้ามาใกล้ สีหน้า

เถาป้อเครียดอย่างเห็นได้ชัด อาจเพราะเขาคาดเดาฐานะของสหายสองคนของภรรยาจากเสื้อผ้าได้ นางจับมือเขาไว้แล้วแนะนำแก่สหาย “นี่คือเถาป้อสามีของข้า ส่วนนี้เถาไปฮวนเป็นบุตรชายของข้า เถาป้อ อาฮวน นี่คือนิยายชื่อสหายข้า กับสามีของนาง”

“ข้าเหนื่อยเถาป้อ ยินดีที่ได้รู้จักขอรับ” เถาป้อแสดงความเคารพเพราะดูจากเสื้อผ้าท่าทางแล้วสหายของภรรยาคงไม่ใช่คนธรรมดาแน่นอน ตอนที่เขามาเมืองหลวง น้อยคนนักที่จะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชั้นดีเช่นนั้นได้ ในใจยิ่งเครียดเพราะไม่กล้าคาดเดาฐานะที่แท้จริงของภรรยา โดยเฉพาะบุรุษที่บอกว่าสามีมียศของสหายภรรยา ดูเหมือนว่าเขาจะคั่นหน้าอย่างประหลาด

เด็กน้อยในอ้อมแขนแนะนำตัวบ้าง “ข้าเหนื่อยเถาไปฮวน ยินดีที่ได้พบขอรับ” เขาเลียนแบบบิดาด้วยเสียงเล็กๆ น่ารัก ดวงตากกลมโตจ้องมองสหายของมารดาด้วยความสนใจ เขาเพิ่งเคยเห็นคนที่สวมเสื้อผ้างดงามอย่างใกล้ชิด

เส้นเจียวชื่อฮวนเซจวนจะล้มจนสามีต้องเข้ามาประคองไว้แม้ว่าเขาจะอยู่ในอาการตกตะลึงไม่ต่างกัน ห้าปีแล้วองค์หญิงจะมีพระสวามีก็เรื่องหนึ่งเกิด แต่ดูจากการแต่งตัวของอีกฝ่ายแล้วไม่เหมือนคนมีฐานะด้วยซ้ำ แล้วนี่ยังมีบุตรชายอีกคนหนึ่ง เกรงว่าหากฮ่องเต้หรือฮ่องเฮาทรงทราบเรื่องนี้คงจะตกใจมาก

“เรื่องหลังจากนี้เราไปหาที่นั่งคุยกันก่อนเถอะ ข้าจะค่อยๆ เล่าให้เจ้าฟัง”

ช่างลู่เหวินตั้งสติได้ก่อนภรรยา เขารู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ดังนั้นสถานที่พูดคุยควรจะมีดีซิด “ไปที่จวนสกุลช่างดีกว่าพะยะคะ พูดคุยกันข้างนอกอันตรายเกินไป”

หว่าก่อนที่พวกเขาจะจากไป เสียงพูดคุยก็ดังมาจากอีกฝั่งของแม่น้ำสายเล็กๆ ตอนนี้องค์สงสัยของช่างลู่เหวินจึงได้รับคำตอบว่า “ชมเดือนยามอยู่” ของภรรยาที่องค์หญิงเจียนเว่ยเว่ยหมายถึงสิ่งใด เดือนอะไรที่จะ

โผล่มาให้พวกนางชมช่วงยามอยู่ ฝั่งตรงข้ามโรงน้ำชาก็เป็นร้านอาหาร บัดนี้
เต็มไปด้วยบุรุษรูปร่างมากมายในชุดของสำนักศึกษาที่อยู่ไม่ไกลจากที่นี่
กำลังนั่งเล่นริมน้ำ บางคนก็พกคันเบ็ดมาตกปลา อีกหลายคนนั่งอยู่ที่ริม
ระเบียง บ้างกินอาหาร บ้างเล่นหมากรุกกันอย่างสนุกสนาน

เพราะร้านอาหารแห่งนี้อยู่ใกล้กับสำนักศึกษาในเมืองหลวง เมื่อถึง
ยามอยู่คนที่เรียนมีเวลาพักก็มักจะออกมากินอาหารกันที่ร้านนี้ ที่นี่มีบริการ
กระดานหมากรุก คันเบ็ดให้ยืมตกปลาเวลา ร้านน้ำชาเหนือต้นหลิวแห่ง
นี้ดูเหมือนจะเป็นมุมที่ดีที่สุดในการชื่นชมเหล่าดวงเดือนจากสำนักศึกษา
เหล่านี้

ชาวลู่เหวินก้มลงมองภรรยาในอ้อมแขนที่พยายามหลบสายตา เมื่อก่อน
นางกับองค์หญิงมักหาโอกาสออกมาเล่นที่นี่เป็นประจำ มีคำเรียก
เฉพาะที่รู้จักกันสองคนคือ...

‘ชมเดือนยามอยู่’